СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 8 ВЕРЕСНЯ 2006 РОКУ ЧИСЛО 36 VOL. CXII SEPTEMBER 8, 2006 No. 36

ВР розпочала працю

КИЇВ. - 5 вересня відкрилася друга сесія Верховної Ради України п'ятого скликання. На урочистому засіданні парляменту присутні члени уряду на чолі з прем`єр-міністром України Віктором Януковичем, керівники обласних рад та обласних державних адміністрацій, центральних органів влади, голови українських судів, Ґенеральний прокурор Олександер Медведько, голова ЦВК Ярослав Давидович та інші високопосадовці. Друга сесія ВР відкрилася державним гимном України у виконанні хору ім. Г. Верьовки.

У своєму виступ на відкритті прем'єр-міністер Віктор Янукович сказав, що, його уряд боротиметься з корупцією та запроваджуватиме реформи. Він також заявив, що, працюючи за новими конституційними правилами, уряд відчуватиме безпосередню відповідальність перед коаліцією, яка, за його словами, представляє більшість українських виборців. Першими серед своїх завдань В. Янукович назвав боротьбу з корупцією і створення сприятливих умов для інвестицій. Він також говорив про пляновані реформування системи освіти, охорони здоров'я, пенсійного забезпечення і оподаткування.

Голова Верховної Ради Олександер Мороз скористався промовою на відкритті нової парляментської сесії, щоб гостро розкритикувати

(Закінчення на стор. 3)

Прем'єр-міністер України Віктор Янукович виступає на відкритті другої сесії Верховної Ради України п'ятого скликання в залі засідань ВР в Києві у вівторок, 5 вересня. Позаду – голова ВР Олександер Мороз, праворуч, і його заступник Адам Мартинюк. *Фото: УНІАН*

Ціль Партії Реґіонів – конституційна більшість

В середу, 6 вересня, почалося, а в суботу, 9 вересня, у Верховній Раді має закінчитися засідання робочої групи, метою якого є зформування так званої широкої парляментської коаліції. Праця групи полягає в удосконаленні тексту остаточної коаліційної угоди. У перший день засідання його учасники домовилися тільки про те, що угода має зберегти всі положення Меморандуму щодо створення коаліції. Наступні етапи – опрацювання реґляментарної частини документу і розподіл сфер відповідальности. Анатолій Кінах, представник „Нашої України" у цій групі, висловив упевненість в позитивному висліді праці над текстом угоди щодо створення, за його словами, Коаліції національної єдности. Разом з тим А. Кінах підкреслив, що нова коаліція народжується шляхом розширення, а не ліквідування попередньої. Іншими словами, цей склад коаліції, як і попередній, включатиме комуністів, хоч тяжко уявити, що вони працюватимуть в ім'я національної єдности. А. Кінах також повідомив, що робоча група паралельно готує програму діяльности Кабінету міністрів. „Успішною" назвав діяльність групи представник від Партії Реґіонів Андрій Клюєв. „Ніхто з учасників не висуває ніяких нових принципових вимог, панує добра робоча атмосфера", – сказав він.

Що не так все просто і гладко, як це видають „реґіонали", свідчить вміщений на веб-сайті proUA коментар політолога Євгена Кузьменка. Нижче подаємо цей текст.

КИЇВ. – Головний ідеолог Партії Реґіонів Євген Кушнарьов відверто назвав одну з найголовніших цілей „реґіоналів" на осінь цього року. Мова йде про створення конституційної більшости (щомайменше 300 депутатів), яка була б спроможною, згідно з Конституцією, вносити зміни в текст основного закону країни.

Ініціятива, оприлюднена Є. Кушнарьовим, загорнута в гарний папірець: мовляв, об'єднавшись під прапором коаліції, депутати фракцій Партії Реґіонів, соціялістів і комуністів, а також частина БЮТ і „Нашої України" працюють на добро України, активно консолідуючи розколоте суспільство. В країні настане мир і радість.

Конституційну більшість передбачається створити за рахунок „поміркованої" частини фракції „Наша Україна", а також можливих іншодумців (точніше – грошелюбців) з фракції Ю. Тимошенко. І якщо позицію перших ще можна пояснити партійно-фракційним роздвоєнням особистости, то з бунтівними депутатами з БЮТ все досить зрозуміло: підтримавши ініціятиви коаліції, вони підуть проти лінії Бльоку Ю. Тимошенко. І зроблять це не з ідейних, а з меркантильних міркувань.

І ні для кого не є таємницею, що саме на грошелюбців у БЮТ „реґіонали" покладають особливі надії. Першими ластівками, котрі на поклик „синьо-білих" залишили гніздо Ю. Тимошенко, стали Володимир Зубик і Олександер Волков, невдов-

(Закінчення на стор. 5)

Україна далі ітиме до Европи

КРИНИЦЯ ГУРСЬКА, Польща. – Прем'єр-міністр України Віктор Янукович та голова Ради міністрів Польщі Ярослав Качинський, які беруть участь у Міжнародному економічному форумі 5-6 вересня, підтвердили наміри обидвох сторін щодо добудови нафтогону „Одеса-Броди" до Плоцька.

Польська сторона також ствердила, що є всі фінансові можливості для подовження гілки нафтогону. Прем'єр Я. Качинський сказав, що Польща може скористатися коштами Европейського союзу у розмірі близько 400 мільйонів евро. Водноча голова польського уряду наголосив, що важливим питанням цілого проекту є збут нафти, тому, на його думку, на цю тему треба вести переговори з низкою країн. „Якщо йдеться про збут нафти, яку можна помпувати нафтогоном, то це проєкт стратегічного характеру і він виходить поза межі двосторонніх взаємин між Польщею та Україною, з одного боку, та між Казахстаном та Азербайджаном, з іншого" - заявив Я. Качинський.

Тим часом прем'єр В.Янукович наголосив після переговорів, що українська сторона зробила конкретні кроки для втілення в життя проєкту і „тепер треба швидко ухвалити рішення". Як зазначає Бі-Бі-Сі, перед візитою до Польщі Віктор Янукович у розмові з польськими журналістами не відповів на запитання щодо нинішнього використання нафтогону в реверсному напрямку, яке здійснює російсько-британська компанія „ТНК-ВР", і яке суперечить декляраціям українських урядовців". Тоді прем'єр лише сказав, що не хотів би звинувачувати жодного з партнерів України, але 'нафтопровід не може стояти порожній'.

Будівництво гілки „Одеса-Броди" понад 600 кілометрів завдовшки з потужністю перепомповування близько 9 мільйонів тонн нафти на рік було завершене ще п'ять років тому. Три роки тому Україна та ЕС підписали декларацію щодо транспортування каспійської нафти нафтопроводом „Одеса-Броди" до Европи, проте через політичні інтереси колишньої української влади та брак західніх компаній-партнерів нафтогоном потекла російська нафта в зворотньому напрямку.

Все ж експерти передбачають, що буде нелегко законтрактувати нафтогін, бо це великою мірою залежить не від позиції української влади, а від тих західніх нафтових компаній, які готові співпрацювати в проекті.

В цілому теперішню польську візит прем'єр-міністра Віктора Януковича, який під час виборчих кампаній висловлював проросійські гасла, оглядачі називають знаковою для подальшої інтеґрації України до Европейського союзу.

У розмові з Я. Качинським в середу, 6 вересня, В. Янукович пообіцяв не тільки те, що за його керівництва Україна не змінить курсу на ЕС і НАТО, але й що відповідні реформи відбуватимуться рішучіше.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Міністер оборони наголосив на курсі України до НАТО

ЛЬВІВ. – 2 вересня міністер оборони України Анатолій Гриценко, беручи участь в урочистій присязі першокурсників новоствореного Інституту сухопутних військ, заявив, що хоч тепер ніхто не зможе назвати дати вступу України до НАТО, все ж попри зміну українського уряду, стратегічна мета оборонної політики України - вступ до НАТО залишається незмінною. А. Гриценко повідомив, що суперечка щодо місця дислокації базового військового навчального закладу для вишколу офіцерів Сухопутних військ, що тривала кілька місяців між Львовом і Одесою, вирішилася на користь Львова за об'єктивними критеріями, і навіть ті члени уряду, які були проти переведення інституту до Львова, після відвідин закладу та його інфраструктури визнали, що це ліпше, аніж в Одесі. „Це не є перемога Львова над Одесою, чи Президента над урядом, це перемога здорового глузду" - зауважив міністер. А. Гриценко висловив думку про те, що зміна уряду не вплине на військову політику України, кінцевою метою якої є власне вступ до Північно-атлантичного альянсу. „Президент робив публічні заяви про те, що першочерговість зовнішньої і воєнної політики залишаються незмінними, і я це підтверджую. Ці пріоритети визначені документами, вищими від рівня Кабінету міністрів – законами України, указами Президента і рішеннями РНБОУ. Це не політизовані рішення, бо вони готувалися різними урядами і затверджувалися різними секретарями РНБОУ і ми закладаємо їх у пляни своєї діяльности" – підкреслив міністер. Він наголосив на тому, що питання приєднання України до НАТО - це справа двох сторін, і передовсім йдеться про готовність України до такого кроку не лише у військовій царині, але й в соціяльній та економічній сферах.

В Криму розпочинає мовлення перший кримськотатарський телеканал

СИМФЕРОПІЛЬ. - 1 вересня в Криму розпочав мовлення перший кримськотатарський приватний телеканал. Досі програми кримськотатарською мовою виходили лише в етері Державної телерадіокомпанії „Крим", але вони були обмежені в часі. Тепер новий телеканал має ліцензію на цілодобове мовлення і покриватиме 80 відсотків території Кримського півострова. Програми першого кримськотатарського телеканалу вестиме відома в Криму журналістка Наджіє Фемі. Новий телеканал створили журналісти, режисери, оператори, багато з них працювали на першій кримськотатарській FM-радіостанції „Мейдан", що почала мовлення у Криму торік. Голова Республіканського комітету з інформації АРК Шевкет Меметов каже, що кримські татари мріяли про своє телебачення десятиліттями, і лише в незалежній і демократичній Україні це стало можливим: „Створення та організація цієї нової телекомпанії – це велика подія, подія не тільки для мешканців Кримського півострова, для України, для журналістів, які тут працюватимуть, висвітлюватимуть події, що відбуватимуться в нашому суспільстві. Це – подія, насамперед, для кримських татар".

Чехія, Словаччина та Латвія скасували транзитні візи для українців

КИЇВ. – Уряди Чехії, Словаччини та Латвії прийняли рішення про скасування транзитних віз для громадян України, які мають дійсні візи чи дозволи на проживання у країнах-учасницях Шенгенської угоди, а також у Швайцарії та Ліхтенштайні. Як повідомили 4 вересня у пресслужбі Міністерства закордонних справ України, відповідне рішення прийнято у зв'язку з рекомендаційним рішенням Европарляменту від 14 червня 2006 року про запровадження спрощеної системи контролі на зовнішніх кордонах. Запровадження безвізового транзитного перетину з Чеською Республікою починається з 1 вересня ц.р., зі Словацькою Республікою - з 1 жовтня ц.р., з Латвійською Республікою - з 1 грудня ц.р. Термін транзитного проїзду не може перевищувати 5 діб.

Встановлене повітряне сполучення між Україною і Пакистаном

КИЇВ. - З 1 вересня авіокомпанія „АероСвіт" розпочала перевезення пасажирів між столицею України і найбільшим пакистанським містом Карачі, - повідомили в пресслужбі української авіокомпанії. Новий маршрут „АероСвіт" обслуговуватиме спільно з пакистанським національним перевізником „Пакистанські авіолінії". Відповідно до угоди, укладеної компаніями, реґулярні лети на лінії спільної експлуатації Київ-Карачі виконуватимуться чотири рази на тиждень з проміжним приземленням на летовищі Арабських Еміратів Дубаї. „АероСвіт" виступить фактичним перевізником на проміжку Київ-Дубаї, а „Пакистанські авіолінії" - на проміжку Дубаї-Карачі. Пасажири з Пакистану також одержать можливість скористатися іншими летами „АероСвіту". При цьому до продажу перевезень налети „АероСвіту" буде залучено широку мережу аґентств – партнерів „Пакистанських авіоліній". Авіакомпанія „Пакистанські авіолінії" – друга за величиною авіокомпанія в Південній Азії. У 2005 р. - перевезла 5.5 млн. пасажирів. Експлуатує 42 літаки, включаючи 13 далекомаґістральних. Обслуговує 46 міжнародних маршрутів, виконує лети до 34 країн. Внутрішніми летами сполучає Карачі з 26 містами Пакистану. Авіокомпанія „АероСвіт – Українські авіолінії" має у своєму розпорядженні 13 літаків, зокрема 2 далекомаґістральних. Маршрутна мережа включає 12 внутрішньоукраїнських і 60 міжнародних напрямків до 31 країни світу. У 2005 р. перевезла 1.4 млн. пасажирів.

Луганщина іґнорує українську книжку

ЛУГАНСЬК. – На Луганщині не хочуть або не вміють читати українською.Тут майже відсутні українські книжки. Їх не продають у книжкових крамницях і дуже мало у бібліотеках. Цього року на книжки центральна обласна бібліотека виділила мільйон гривень. На українську витратили лише сьому частину. Працівники книгарень та бібліотек виправдовуються тим, що на українські книжки немає попиту. Навіть студенти національних Вищих навчальних закладів вчаться за російськими посібниками. За останніми опитуваннями соціологів, 90 відсотків осіб у найсхіднішій области України розмовляють і читають російською. В обласній бібліотеці ім. Горького лише шоста частина фондів – українськомовна література. Політику русифікації проводить обласна рада. Головний арґумент, яким прикриваються прибічники російської мови – европейська Хартія захисту реґіональних мов. При тому, що в Луганську лише три українськомовні школи. Українізувати Луганщину намагається Міністерство освіти. Завдяки цьогорічній освітній програмі кількість українських книжок у бібліотеках зросла на двадцять п'ять тисяч. Сільські та районні книгарні чи не вперше за роки незалежности отримали літературу. Здебільшого це історичні та культурологічні книги. А потрібні студентам і викладачам фундаментальні праці видавництва „Наукова думка" та Києво-Могилянської академії досі залишаються дефіцитом.

НБУ не обмежуватиме чужоземних інвестицій

КИЇВ. - Національний банк України (НБУ) не розглядає можливість обмеження чужоземних інвестицій, - повідомив 31 серпня голова НБУ Володимир Стельмах після поздоровлення студентів першого курсу економічного факультету Національного університету ім. Тараса Шевченка. Зокрема відповідаючи на запитання про можливе обмеження чужоземних інвестицій, В. Стельмах відзначив: „Ніколи. Ви повинні бачити наше законодавство. Воно не дає жодних обмежень для чужоземних інвестицій, якщо вони йдуть на добровільній основі".

Галичу повернуть княжу велич

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. - Крилоську гору, що в древньому місті Галич на Івано-Франківщині, розбудують, - заявив 28 серпня голова Івано-Франківської обласної державної адміністрації Роман Ткач під час зустрічі з Патріярхом Любомиром, владиками Володимиром (Війтишиним) і Софроном (Мудрим). Запляновано три основні етапи в розбудові Крилоської гори: повернення тодішніх Митрополичих палат у церковну власність, відбудова Успенського собору та перенесення тлінних останків князя Ярослава Осьмомисла з крипти собору святого Юра у Львові до крипти у Крилосі, де вони колись перебували. У підсумку вирішили виробити технічну документацію для збереження старих фундаментів Успенського собору та його відбудови, а також вивчити можливість 2007 року урочисто, на державному рівні, здійснити перенесення тлінних останків князя Осьмомисла. Отці відслужили Архиєрейську Літургію з нагоди свята Успення Пресвятої Богородиці в Галичі на фундаментах колишнього Успенського собору, який 1157 року звів князь Ярослав Осьмомисл. Катедра проіснувала до середини XVI століття, поки не впала від старости та численних татарських нападів. Її розібрали на будівельний матеріял. Як зазначено в повідомленні глави УГКЦ, візита до цієї місцевости глави УГКЦ і преосвященних владик була продиктована насамперед бажанням відродити давню славу та велич древнього Галича – столиці Галицько-Волинського князівства й осідку київських митрополитів, які прийшли сюди, втікаючи від переслідування.

Україна потрапила в головну десятку піратів

КИЇВ. - Україна й Казахстан розділили 6-7 місце серед країн світу за рівнем піратства у сфері програмного забезпечення заявив 1 вересня віцепрезидент компанії „Майкрософт" у Східній та Центральній Европі Вахе Торосян. Щоправда, цей показник кращий за попередній - 2004 року. Тоді Україна посіла друге місце після В'єтнаму. За словами представника компанії, поліпшенню ситуації в Україні сприяли два чинники: державна боротьба з піратством та підвищення рівня добробуту українців. Два роки тому рівень піратського програмного продукту становив в Україні 91 відсоток.

Українці стали більше одружуватися та менше розлучатися

КИЇВ. - Протягом першого півріччя цього року українські органи реєстрації актів цивільного стану зареєстрували 127. 718 шлюбів, що на сім відсотків більше, аніж за такий же період минулого року, повідомили 1 вересня у прес-службі Міністерства юстиції. Провідниками за кількістю укладених шлюбів, як і минулого року, є Донецька область – 11, 347 реєстрацій, Дніпропетровська – 9, 325 та Київ – 8, 439. Найменше одружень у Кіровоградській області – 2, 414 шлюбів, Чернівецькій – 2, 671 та Херсонській – 2, 686. За статистичними даними, у першому півріччі 2006 року кількість реєстрацій шлюбів загалом в Україні більша від кількости реєстрацій розлучень на 50 відсотків. Минулого року така різниця складала 40 відсотків. В міністерстві юстиції поінформували, що найбільше переважає кількість одружень над кількістю розлучень у Закарпатській області – на 180 відсотків, Волинській – на 130 відсотків, Івано-Франківській, Рівненській та Тернопільській – на 118 відсотків. Найменша різниця у Херсонській області – 6 відсотків, Кіровоградській – 16 відсотків, Полтавській – 27 відсотків. Найбільше розлучаються, як і одружуються, на Донеччині – 8, 726 розлучень, на Дніпропетровщині – 6, 979, а також на Харківщині – 5, 313. Всього в Україні зареєстровано 85, 419 розлучень, що на 0.2 відсотка менше, аніж минулого року.

За повідомленнями інформаційних аґентств

ВР розпочала ...

(Закінчення зі стор. 1)

затягування справи убитого 6 років тому журналіста Ґеорґія Ґонґадзе.

О. Мороз сказав, що саме зникнення і, як з'ясовується, жорстоке убивство Г. Ґонґадзе стало поштовхом до драматичних політичних змін в Україні, а затягування справи посилило недовіру громадян до системи судочинства та правоохоронних органів.

О. Мороз знову сказав, що до трагічної долі Ґеорґія Ґонґадзе причетні українські посадовці, які, за словами голови ВР повинні нести за це юридичну відповідальність.

Найбільше уваги привернула провідниця БЮТ, яка напередодні заявила, що призначення на посаду у виконавчій владі втрачає чинність, якщо парламентар не склав мандату в 20-денний термін. Віктор Янукович досі не склав депутатських повноважень. Провідниця БЮТу вважає також незаконною діяльність усього уряду та документів, ним підписаних. Ю. Тимошенко переконана, що тепер Верховна Рада має внести кандидатуру нового керівника уряду, а Президент знову має можливість розпустити парлямент. Голова Верховної Ради Олександер Мороз не бачить загрози для теперішнього Кабінету міністрів.О. Мороз зазначив, що законопроєкт, на який посилалася Ю. Тимошенко, ухвалили до набуття чинности Конституційної реформи. Тепер повноваження уряду реґулює Конституція, - зазначив О. Мороз. Раніше Партія Реґіонів відкинула заяви Ю. Тимошенко щодо незаконности уряду. В середині серпня новообрані урядовці звернулися до парляменту з проханням скласти повноваження.

„Юлія Тимошенко зайшла до сесійної залі останньою. Традиційно спізнилася хвилин на десять. Коли зайшла, саме виступав голова ВР Олександер Мороз. Але сідити й слухати його Ю. Тимошенко не стала. Спочатку простягла руку для поцілунків депутатам своєї фракції, що сиділи найближче до неї. Присіла погуторити з членом своєї партії депутатом Олегом Білорусом, колишнім послом України до США. Потім пішла поговорити з Йосипом Вінським, своїм однодумцем з Соціялістичної партії. Вони демонстративно надовго затрималися в обіймах. На ці обійми задивилися навіть в урядовій льожі. Правда, прем'єр-міністер Віктор Янукович намагався стримувати посмішку і не звертати уваги на Й. Вінського та Ю. Тимошенко. Зате віце-прем'єр Андрій Клюєв відверто сміявся.

Сама ж Ю. Тимошенко сміялася, коли Віктор Янукович говорив, очевидно з легким натяком на провідницю БЮТ, що „українцям більше притаманне не пустослів'я і балакучість, якими страждають окремі представники українського політикуму, а працьовитість".

В сесійній залі народні обранці не стримували емоцій і радости від зустрічі з своїми соратникам і ідеологічним противниками – смачно цілувалися і місцно стискали один одного в обіймах. Лише міністер юстиції Роман Зварич понуро сидів в урядовій льожі, а Петро Порошенко самотньо сидів у залі, сумно роздивляючись мобільний.

За матеріялами ЗМІ

Під час відкриття засідання Верховної Ради голова БЮТ Юлія Тимошенко вітається зі членом своєї партії депутатом Олегом Білорусом, колишнім послом України до США. Справа: Голова Фонду державного майна Україну Валентина Семенюк спілкується з народним депутатом Віталієм Майком („Наша Україна").

Користь від шокотерапії

На веб-сайті „Майдан" нерідко можна знайти цікаві, свіжі погляди на життя, зокрема на сьогоднішню політичну ситуацію в Україні. Пропонуємо нашим читачам одну з таких публікцій „Майдану", в дещо скороченому варіянті.

На веб-сайті „Майдан" нерідкДавно відгримів період «Осанна!» для Ющенка, потроху спадає напруга періоду «Розіпни!», і можемо вже більш-менш спокійно проаналізувати все, що трапилося.

Я переконаний, що премудрий і добрий Господь не залишив нас, українців, без Своєї ласки.

З допомогою Ющенка (котрий, як і кожний смертний, є лише інструментом Божих задумів), Господь як люблячий і суворий Батько здійснив безпрецедентну за своєю ефективністю шокотерапію політичного дорослішання українського народу. А також стимулював розвиток дієвого громадянського суспільства як гарантії проти майбутніх наших катастрофічних втрат і невдач.

Дорослішати здатні лише сильні, самодостатні особистості. Всі решта будуть ще довго перебувати в стані відчаю, апатії чи займатимуться пошуком нових ілюзій, але і вони рано чи пізно змудріють.

Президентська виборча кампанія і Майдан вивели Ющенка на п'єдестал справжнього провідника нації з неймовірним кредитом народної довіри. Однак, він просто не подужав здійснити свою історичну місію. Шкода, але це не всім дано. Без глибокого морального очищення, без корекції свого внутрішнього Я" він не зміг дорости до висоти президентської місії. „Шапка Мономаха" виявилась для нього непомірно великою - заслонила і очі, і вуха, та й голосу його після інавґурації зовсім не стало чути. Став він ніби глухим і сліпим, не помічав очевидного і не прислухався до голосу Правди...

Кожен перед Господом відповість сам за себе.

Як не здатний повести народ на боротьбу за Правду і Справедливість, то будь антигероєм, інструментом для „шокової терапії" цього ж народу. Нехай на твоєму прикладі люди вчаться і хай дітей своїх навчають. Можна було б безконечно довго переконувати наш народ в утопічності традиційно-візантійського покладання надій на „доброго царя", котрого треба лише знайти серед політиків і привести на вершину влади. Люди все одно тієї науки не сприйняли б, бо візантійщина сидить глибоко в нашій натурі. Але якщо хочемо жити так, як живуть високорозвинені нації, то мусимо знайти в собі сили нашу ментальну візантійщину подолати.

І тут приклад Ющенка допоможе краще, ніж будь-які агітації. Бо не буває і в принципі не може бути при владі „доброго царя". Може бути або слуга олігархів, або слуга нації. Двом протилежним панам ще ніхто не дав ради служити. Ющенко опинився на боці олігархів лише тому, що ми, народ, не створили дієвих механізмів впливу, щоб змусити Президента і всю владу служити нам, служити українським інтересам. А жоден слуга не служитиме без ефективного примусу, без загрози тяжкої кари за лінивство чи відступництво. Якщо навіть слуга-президент і приходить до влади з найкращими намірами найблагородніших вчинків, то на практиці він буде чинити лише те, до чого його змусять обставини.

Ключове питання полягає в тому, чий примус жорсткіший і дієвіший – примус олігархів чи примус народу. Хто його підкорить своїм інтересам, той і змусить собі служити.

Кажуть: „Мудрий поляк після війни", та й ми мудріємо заднім числом. Але вчімося на своїх, таких свіжих помилках, аналізуймо, щоб не допускати нових. Щоб знову не шукати панацеї в Тимошенках, Костенках та іже з ними.

Що ми не так зробили, де помилилися? Що повною мірою поклалися на Ющенка? Таж лише він і мав реальні шанси на перемогу, і згодом Майдан довів нашу спільну правильність вибору. Тут все ОК. Не-окей було наше наївне „зачарування", невміння об'єктивно його оцінити і як наслідок – наша неготовність до можливих загроз, витівок і несподіванок із його боку.

Чому ж ми „зачарувались" на Ющенка? Адже він був цілком відкритим і прогнозованим, нічого не приховував і об'єктивно не давав підстав для великих на нього надій. Симпатичний, патріотично настроєний номенклятурник. Успішний і неконфліктний чоловік, ентузіяст мирних реформ і ліберальної економіки. Він і проти злочинної влади боротися почав лише після того, як попри довголітню вірнопіддану службу був брутально вигнаний з прем'єрсь кого крісла.

Аналогічно до іншого гетьмана-пасічника, льояльного до влади сотника Хмельницького, який став борцем лише тоді, коли спалили йому хутір і посягнули на дружину. І не добив Хмельницький Речі Посполитої відразу на хвилі ланцюга блискучих перемог лише тому, що психологічно належав до шляхти, до табору польської еліти. Дозрів він до усвідомлення української державності значно пізніше - коли було вже надто пізно.

І наш гетьман Ющенко не є насправді цілком „нашим". Має почуття справедливости, має певні моральні засади, але таки завжди

(Закінчення на стор. 8)

15 українців серед багатіїв Европи

ВАРШАВА, Польща. - Польський часопис „Впрост" 4 вересня опублікував список100 найбагатших людей 20 країн Центрально-Східньої Европи. До „золотої сотні" увійшло 15 українців, при цьому 8 з них потрапили до щорічного списку вперше. Як пише журнал 3 вересня у редакційній статті, статки 100 найбагатших людей реґіону за списком журналу становлять 257 млрд. 500 млн. долярів, що на 74 відсотки більше, ніж статки найбагатших людей за списком минулого року. „Впрост" відзначає, що третій рік поспіль список очолює росіянин Роман Абрамович з 19.5 млрд. долярів, що на 4.5 млрд. більше, ніж він мав торік. Як зауважив „Впрост", росіяни домінують в списку і займають всі перші 10 місць. Народний депутат від Партії реґіонів Ринат Ахметов посів одинадцяту сходинку в списку найзаможніших людей Центральної та Східньої Европи -, найбагатший українець має статок у 7.2 млрд. долярів. Підприємець Ігор Коломойський з 6.3 млрд. долярів посів 13-те місце в списку. Далі йде зять екс-президента України Леоніда Кучми Віктор Пінчук із 3.5 млрд. долярів.

За інформацією журналу, вперше до „золотої сотні" цього року увійшли 8 українців: Дмитро Фірташ (27-ме місце), Едуард Шифрін (33), Володимир Бойко (35), Костянтин Жеваго (40), Володимир Матвієнко (45), Сергій Буряк(74), Василь Хмельницький (75) і Віктор Нусенкіс (92). У цьогорічному списку „Впрост" загалом є 48 росіян, 15 українців, 14 поляків (перший поляк Ян Кульчик займає в списку лише 41 місце з 1 млрд. 360 млн. долярів статків), 9 румунів, 4 серби, 3 чеха, 3 хорвати, 2 болгарини і 2 латвійці.

АМЕРИКА І СВІТ

Дж. Буш каже, що не піде на компроміс з терористами

ВАШІНҐТОН. - Президент США Джордж Буш вкотре виступив на захист своєї антитерористичної політики. За його словами, не може бути компромісу або діялогу з терористами, оскільки вони відкидають можливість мирного співіснування. З черговою промовою на тему війни з тероризмом Дж. Буш виступив у Вашінґтоні в рамках виборчої кампанії Республіканської партії, яка готується до виборів у листопаді. Саме тоді американці, серед інших політиків, обиратимуть весь склад Палати Представників та третину Сенату. Президент вважає, що США тепер більш безпечні, але що небезпека ще не минула. Америка, заявив Дж. Буш, все ще у стані війни і не повинна легковажити декларованими прагненнями терористів про створення ісламської імперії. За його словами, ідеологію терористів необхідно поборювати свободою та демократією. Напередодні виступу Дж. Буша Білий Дім опублікував стислий варіянт нової стратегії контртероризму. Документ уже розкритикували деякі демократи, зазначивши, що Президент не взяв до уваги багатьох з рекомендацій незалежної комісії, що розслідувала теракти 11 вересня 2001 року. Вони також кажуть, що своєю політикою він Америку не зробив безпечнішою.

Ф. Кальдерон став новим президентом Мехіко

МЕХІКО. - Після двох місяців політичної невизначености у Мехіко щодо вислідів президентських виборів, Найвищий виборчий суд країни офіційно оголосив 4 вересня кандидата від Консервативної партії Феліпе Кальдерона президентом Мехіко. Федеральна Виборча комісія одноголосно проголосувала за те, що Ф. Кальдерон переміг свого лівого суперника Андреса Мануеля Лопеса Обрадора з відривом меншим, ніж один відсоток. Лопес Обрадор, який стверджує, що вислідм були зфальсифіковані, відкинув те рішення і сказав, що не визнає Ф. Кальдерона законним президентом країни. На демонстрації в центрі столиці він сказав своїм прихильникам, що зформує альтернативний уряд.

В Іраку заарештовано одного з керівників „Аль Кайди"

БАГДАД, Ірак. - Іракська влада 4 вересня повідомила про арешт людини, яку вони вважають другою особою в „Аль-Кайді". Радник з національної безпеки Іраку, Мовафак аль-Рубаї, заявив 4 вересня , що підозрюваного, Гамада Джаму аль-Саєді, було затримано кілька днів тому. М. Рубаї сказав, що саме цей чоловік відповідальний за бомбовий напад на шиїтський храм у місті Самара, який спричинив цілу низку нападів у відповідь. Американські війська вбили провідника повстанської групи Абу Мусабу аль-Заркаві у червні.„Сьогодні ми заявляємо про те, що заарештували другого за важливістю провідника „ Аль-Кайди" в Іраку, другого після Абу Аюб аль-Масрі", - сказав М.Рубаї. Згаданий ним керівник іракської „Аль Кайди" лишається на свободі.

К. Анан в Ірані провів переговори щодо Лівану

ТЕГРАН, Іран. – Генеральний секретар ООН Кофі Анан 2 вересня закликав керівництво у Теграні сприяти розташуванню міжнародного контингенту в Лівані. К. Анан перебував в іранській столиці, де провадив переговори щодо ситуації на Близькому Сході. Він просив підтримки від іранського керівництва для резолюції ООН, яка поклала край 34-денній війні у Лівані. Він також обговорював ядерну програму самого Ірану. К. Анан вже зробив кілька зупинок у ході свого турне Близьким Сходом. 1 вересня він зустрічався з президентом Сирії Башаром аль-Асадом і лишився задоволеним переговорами. Б. Асад надав свої запевнення К. Ананові, що Сирія посилить заходи безпеки на кордоні з Ліваном. К. Анан сказав, що закличе іранське керівництво зробити те саме. Одначе візита К. Анана до Ірану закінчилася нічим. Генеральний секретар ООН 3 вересня завершив візиту до Ірану, але жодних поступок у переговорах щодо суперечливої ядерної програми Ірану немає. К. Анан сказав, що Іран готовий обговорювати свою програму збагачення урану, але відмовляється призупиняти праці зі збагачення. Він також сказав, що Іран повторив свою готовність підтримувати резолюцію ООН щодо Лівану. З верховним духовним провідником Ірану Алі Хаменеї Кофі Анану зустрітися не вдалося, попри те, що ООН розраховувала на таку зустріч. Тим часом чільний представник ЕС з зовнішньої політики Гав'єр Солана зустрінеться з Алі Ларіджані іраньски м представником на міжнародних переговорах щодо ядерної програми наступного тижня. Ці переговори мають стати ключовими. Іран наполягає на тому, що його ядерна програма спрямована виняткова на використання у цивільній сфері, тоді як західні держави підозрюють його у намірах розробити ядерну зброю. На 31 серпня було призначено крайній термін, за яким Іран мав припинити збагачення урану. Наступного дня США заявили про початок консультацій з европейськими державами щодо запровадження санкцій проти Ірану.

В. Путін буде постачати в ПАР ядерне паливо

МОСКВА. - У ході візити російського президента Володимира Путіна до Південно- Африканської Республіки (ПАР) 5 вересня було підписано угоду про постачання російського ядерного палива на південноафриканську атомну станцію. Угода буде діяти до 2010 року. Президенти Росії і ПАР також домовилися про співробітництво в сфері енерґетики, воєнної промисловости, охорони здоров'я та інших галузей. „Одна з наших компаній плянує інвестувати в економіку ПАР більше одного мільярда долярів", - заявив В. Путін. Глава Роскосмосу Анатолій Пермінов і міністер науки і технології ПАР Мосібуді Манґена, зі своєї сторони, підписали угоду про співробітництво в галузі дослідження космічного простору. Відповідно до цієї угоди, Росія і ПАР збираються разом робити і посилати на орбіту супутники.

14 британців загинуло під час авіокатастрофи в Афганістані

ЛОНДОН. - Міністерство оборони Великобританії 4 вересня повідомило, що під час катастрофи військового лі-така в Афганістані загинуло чотир-надцять британських вояків. Аварія сталася у провінції Кан-дагар, серед екіпажу літака було 12 військових королівських повітряних сил, один морський піхотинець та один вояк. Літак належав міжнародній коаліції, очолюваній НАТО, яка бореться з „Талібаном". Міністер оборони Британії Дез Бравн сказав, що за всіма ознаками, це був „жахливий випадок". У той же час, додав він, „на цьому етапі можна сказати, що це було нещастя, спричинене технічними неполадками, а не результатом дій ворога". Речник міжнародного контингенту в Афганістані сказав, що причиною катастрофи стало технічне пошкодження цього одного з транспортних літаків НАТО. За словами представництва НАТО, літак використовувався для потреб міжнародної коаліції.

Знайдено вкрадені картини Е. Мунка

ОСЛО, Норвегія. - Норвезька поліція 4 вересня повідомила, що знайдені викрадені раніше праці художника Едварда Мунка майже зовсім не пошкоджені. Картини було викрадено ще 2004 року, під час нападу на музей Е. Мунка. Тепер, після повернення картин, серед яких є і славнозвісний „Крик" (1893), до музею, мистецтвознавці передбачають поновлення зацікавлення до праць норвезького художника. Безцінний шедевр „Крик" - одна з найвідоміших картин у світі. Перекошений у жасі, страху чи інших сильних емоціях рот та обхоплена руками голова - трохи не хрестоматійний образ, знайомий чи не змалку не лише любителям мистецтва та фахівцям, а й пересічним людям, які напевно неодноразово бачили репродукції картини. Картина вважається найважливішою працею норвежця Е. Мунка і відтак - найціннішою і найвартіснішою. Вона коштує - за приблизними оцінками мільйони евро, але у музеї вона висіла на стіні порівняно незахищено. Саме там її змогли викрасти озброєні грабіжники, які увірвалися до музею серед білого дня два роки тому. Норвезькі поліцейські, які знайшли картину „Крик" та іншу картину - „Мадонна" - не подали подробиць того, де саме їх було знайдено. „Мадонна" - менш відома за „Крик", але настільки ж унікальна. Вони лише наголошують на впевненості в автентичності цих творів. У картини „Крик" пошкоджено один куток, але фахівці кажуть, що зможуть відреставрувати її. У картини „Мадонна" пробито дірку діяметром у два з половиною сантиметри та пошкоджено значну частину поверхні. Але і це, кажуть реставратори, можна буде полагодити. Британський мистецький критик Ричард Корк каже, що повернення картин Е. Мунка до музею в Осло може стати поштовхом до поновлення зацікавлення до його праць. „Є величезне відчуття полегшення, що картину було повернуто, і також від того, що невдовзі вона знову повернеться на стіну музею. А також я певен, що повернення картин стане поштовхом до нової хвилі зацікавлення до доробку Едварда Мунка". У музеї в Осло буде встановлено нові системи безпеки, які захищатимуть картини від імовірних наступних нападів.

Ліван просить допомогти у відбудові

СТОКГОЛЬМ, Швеція. - Ліванський прем'єр-міністер Фуад Сініора емоційно 31 серпня на конференції міжнародних жертводавців закликав надати допомогу у відбудові його країни. Конференція сподівалася зібрати 500 мільйонів долярів лише для початку відбудови, аби підняти з руїн деякі мости, дороги та будівлі, які зруйнували ізраїльські літаки. Кошти також будуть виділені на усунення амуніції, яка не вибухнула. Перед початком конференції базована у Британії доброчинна організація „Оксфам" закликала допомагати ліванським селянам, які зазнали великих втрат внаслідок сутичок. Аналітики з близькосхідних питань говорять про конкуренцію у ліванських справах між арабськими країнами та Іраном. Багаті на нафту арабські країни не хочуть, аби Іран і його союзник „Гезбола" приписували собі ініціятиву відбудови Лівану. Щойно набрало чинности перемир'я, саме „Гезбола" перебрала на себе визначення обсягів шкоди, надання харчів і питної води, а також розподіл грошей у знищених містах і селах на півдні країни та в південному передмісті Бейруту. Савдійська Арабія поквапливо запропонувала допомогу на півтора мільярди долярів, третина з якої піде на відбудову, а решта - до Центрального банку Лівану на підтримку економіки. Савдійці пообіцяли відбудувати десять селищ на півдні Лівану, а катарці - реконструювати місто Бінт Джбаїл, що зазнало значних руйнувань від ізраїльських бомбардувань. Кувейт пообіцяв 800 мільйонів долярів. Савдійці особливо побоюються того, що війна, яка тривала місяць між Ізраїлем і „Гезболою", сприяла впливові та престижові Ірану, а також посилила радикальні та антиамериканські сили в реґіоні. Савдійські коментатори кажуть, що королівство буде працювати поза лаштунками задля повного роззброєння „Гезболи".

За матеріялами ЗМІ

В. Андрушків, віце-президент Фундації „Україна-США"

Віра Андрушків

ВАШІНҐТОН. – Рада директорів Фундації Україна-США призначила Віру Андрушків новим віце-президентом з зовнішніх взаємин. На цій посаді вона буде офіційно представлятиме Фундацію Україна-США та відповідатиме за зовнішні контакти. Приймаючи цю посаду, В. Андрушків продовжуватиме виконувати обов'язки директора Програми партнерства громад (ППГ) Фундації „Україна-США", маючи в цій ділянці понад семирічний досвід.

„Призначення на посаду віце-президента з зовнішніх стосунків Фундації „Україна-США" є великою честю для мене. Дуже цікаво бути частиною місії та 15-літньої спадщини Фундації та представляти її як у Сполучених Штатах, так і в Україні. У цей час дуже важливо вивчати нові напрямки та можливості поширення нашого впливу на розвиток демократії, заохочення ринкової реформи та захисту прав людини, а також посилення українсько-американських взаємин," – сказала В. Андрушків.

18 серпня Рада директорів Фундації „Україна-США" зустрілася, щоб обговорити діяльність Фундації протягом минулого фінансового року та визначити пляни на наступний рік. Під час зустрічі Рада затвердила Віру Андрушків віце-президентом Фундації з зовнішніх взаємин.

Коментуючи цю подію президент Фундації Надія МакКоннел відзначила: „Ми дуже цінуємо організаційний талант і вклад Віри Андрушків у працю Фундації. Цією новою посадою ми визнаємо зусилля, які вона докладала з часу початку діяльности у Фундації сім років тому".

До того, як В Андрушків приєдналася до Фундації „Україна-США" в 1999 році, вона викладала українознавство на факультеті германо- та слов'янознавства в Коледжі гуманітарних дисциплін у Вейнському університеті та була координатором українських програм у Школі управління підприємництвом ВДУ для Львівського інституту менеджменту в Україні.

З 1997 по 1999 рік В. Андрушків була директором програм Гарвардського Українського літнього інституту та викладала ділову українську мову підвищеного рівня складности. В. Андрушків викладала в Мишиґенському університеті, Вейнському державному університеті, Українській старшій школі при парафії церкви Непорочного Зачаття, а також в Україні. В. Андрушків була обрана президентом Міжнародної наглядової ради Львівського інституту менеджменту на термін 1997-1998 рр. та переобиралася на цій посаді до 2001 року.

Посол України у США Юрій Щербак нагородив пані Андрушків Почесною Грамотою за її вклад у розвиток американсько-українських взаємин, а у 2001 році з нагоди 10-ої річниці Незалежности України вона отримала медалю визначного вченого від Міністерства освіти України за її співробітництво з Львівським інститутом менеджменту.

Віра Андрушків отримала ступінь бакалавра (1964) у Гантерському коледжі, штат Ню-Йорк, магістра (1966) - у Пенсильванському університеті, та є кандидатом на отримання докторського ступеня в Мишиґенському університеті.

Марта Мацелюх

Інтерв'ю В. Януковича для польської газети

ВАРШАВА. - У середу, 6 вересня, розпочалася візита премєр-міністра України Віктора Януковича до Польщі. Головна мета візити – участь у 14-му Економічному форумі, який відбувається в польському містечку Криниця Ґурська. Напередодні він дав інтерв'ю для варшавської газети „Жеч Посполита".

В цілому прем'єр В. Якукович пообіцяв як керівник українського уряду підтримувати стратегію на інтеґрацію України до НАТО, а як політик – виконувати рішення свого партійного середовища - Партії Реґіонів.

„У справі НАТО стратегія українська є вже затвердженою. Як прем'єр я буду підтримувати цю стратегію. Натомість як політик буду уважно придивлятися до процесу в цілому і виконуватиму всі рішення, які прийме моя партія" –, цитує В. Януковича Жеч Посполита".

„У цьому питанні потрібно багато працювати. Потрібно інформувати суспільство. Треба також реалізовувати спільні з НАТО проекти, аби люди відчули, що співпраця з Альянсом буде корисною для України», - додав прем'єр України.

Відповідаючи на запитання, чи очолювана ним Партія Регіонів є проросійською силою, В.Янукович сказав: „Партія регіонів існує з 1997 року. Вже у першій програмі партії, яка була тоді затверджена, було записано необхідність інтеграції зі структурами Европейського союзу. Цей пункт програми є надалі актуальним", – сказав голова Партії Реґіонів. Він підкреслив, що його партія є „проукраїнською".

Окрім того, В.Янукович висловив прогнозу щодо наступного президента України: „Я переконаний, що це буде дуже добрий президент, якого обере народ".

Як раніше повідомлялося, у підписаному 3 серпня Універсалі національної єдности в питанні щодо НАТО сторони задекларували розвиток взаємовигідної співпраціз Північно-атлантичним альянсом відповідно до Закону „Про основи національної безпеки України" – в тій редакції, котра була чинна на дату підписання Універсалу.

Президент України Віктор Ющенко, коментуючи цей пункт Універсалу, наголосив, що питання про вступ України до НАТО передбачено вирішувати за результатами референдуму.

„Тільки за наслідками референдуму приймається кінцеве рішення", - підкреслив Президент.

Він також зазначив, що всі політичні сили, які підписали Універсал, мають поділяти політику, що визначається законом „Про основи національної безпеки України", за який у 2003 році проголосував 361 депутат і який визначає весь шлях Укранської держави до членства в НАТО.

Ціль Партії...

(Закінчення зі стор. 1)

зі до них примкнув і Михайло Гладій. Проте, як впевняють поінформовані про "вербування" депутати фракції Партії Реґіонів, це тільки квіточки. „Ягідки" дозріють трохи згодом – коли остаточно виявиться невдоволення підприємців з фракції БЮТ, які виклали за депутатське крісло грубі гроші, а тут несподівано опинилися в опозиції. Пропали, отже, надії, використати депутатський статус, аби повернути витрачені суми і вжити цей статус у своїх приватних інтересах.

Отож можливе поповнення коаліційної більшости за рахунок БЮТ в Партії Регіонів вважають надійним: якщо треба буде голосувати за „антипрезидентські" зміни в Конституції, ексбютівці не підведуть.

Тим часом „реґіонали" вже й не приховують, що констиуційна більшість на основі фракцій Партії Регіонів, соціялістів і комуністів плянується, передусім, як спосіб огородити Кабінет міністрів від втручань Президента. Ось що з цього приводу сказав депутат від „реґіоналів" Василь Хара: „Ми створили парляментсько-президентську республіку, але залишили за Президентом певні речі, котрі можна використати на шкоду коаліції, державі, а значить і народові. Наприклад, Президент може зупинити розпорядження чи рішення Кабінету міністрів, звернутися у Конституційний суд, може взагалі заблокувати діяльність уряду".

В цьому застрашуванні – чимало лукавства. Правдоподібнішою виглядає ситуація, коли конституційна більшість буде демонструвати не оборону, а наступ. Аж до імпічменту...

А покищо „Реґіони" збирають „ґвардію" під прапором коаліційної єдности. Це ефективно і з точки зору популярности, і для потенційних перекинчиків незле алібі: мовляв, не в конституційну більшість іду за гроші, а в коаліцію, працювати на добро України і її народу.

У зв'язку з цим гарненько виглядають репліки деяких депутатів від „Нашої України": ми, може, в коаліцію не пішли б, але ж Президент дав команду... В такому випадку В. Ющенко, дуже можливо, сам риє собі яму, гадаючи, що присутність „Нашої України" в коаліції буде обороною від нападів з боку решти „підписантів" Універсалу національної єдности. Адже ж у парляменті, врешті-решт, натискають на „ґудзики" під час голосування не фракції і не коаліції, а конкретні депутати. Якраз це добре зрозуміла Партія Регіонів...

9/11 – біль назавжди…

П'ять років минає від 11 вересня 2001 року, а ще й тепер тяжко-претяжко спромогтися на спокійне слово про пережите горе, тяжко передати несамовите сум'яття почуттів і думок того жахливого дня, коли башти-близнята Світового торговельного центру в Мангетені, гордість всієї Америки, символ процвітання нації, знак провідної в світі демократії, впали під холоднокровно розрахованими ударами терористів-смертників. Тисячі невинних жертв у Ню-Йорку, значне зруйнуваня Пентаґону... Заподіяна рана була такою несподіваною і такою глибокою, що, здавалося, життя нашої країни і життя людства вже ніколи не повернеться в попереднє русло. Загальна атмосфера сповнилася гнітючим передчуттям, що перший рік XXI сторіччя започатковує не просто Третю світову війну, але досі небачену війну між цивілізаціями.

З хроніки того чорного вівтірка:

– о 8-ій год. 45 хв. ранку літак компанії „American Airlines", який з 92 пасажирами летів з Бостону до Лос–Анджелесу, протаранив Північну башту Світового торговельного центру.

- о 9-ій год. 03 хв. літак „United Airlines", що з 65 пасажирами летів також з Бостону до Лос–Анджелесу, протаранив Південну башту.

- о 9-ій год. 43 хв. літак з 64 пасажирами, що летів до Лос-Анджелесу з Вашінґтону, впав на Пентаґон.

- о 10-ій год. 37 хв. телеканали новин підтвердили, що літак з 45 пасажирами, котрий летів з Нюарку до Сан-Франциско, впав у Пенсильванії, в 130 км. від Пітсбурґу. Спільним в коментарях того дня і ще багатьох наступних було біблійне слово „Армаґедон"...

Дякувати Богові, до війни не дійшло, та все ж самоочевидно, що 11 вересня 2001 року почалася цілком нова сторінка людської історії: тероризм зі спорадичного, „базарного" перетворився на тотальний, на тероризм тотального залякування. Його метод – знаходити такий об'єкт в розвиненій, мирній країні, зокрема в містах, знищення якого в одну мить руйнує весь психологічний образ того об'єкту як символу певности і безпеки. В даному випадку низка ретельно спланованих фанатиками-ісламістами нападів мала своєю ціллю спровокувати США на негайну збройну відповідь – і тоді це втягнуло б у війну весь мусулманський світ. Америка, попри неймовірний біль і гнів, повела себе стримано і мужньо, не ставлячи на одну дошку злочинців, котрі свою середньовічну ненависть прикривають Ісламом, і саму ісламську релігію. Тому керівник „Аль-Кайди" Осама бен Ладен і задурманені ним злочинці-самогубці прорахувалися: трагедія не лише не похитнула Америки, але її громадяни, зокрема і особливо ньйоркці, виказали подиву гідні стійкість і відповідальність за долю країни, за долю ближнього, самовіддано допомагаючи один одному, простягнувши руку спасіння незнайомій людині - і ця солідарність, ця людська і громадянська зрілість були найкращою частиною відповіді Ню-Йорку убивцям з „Аль-Кайди". Вражене великим лихом місто побачило масовий і найщиріший вияв патріотизму, коли у вікнах будинків, на автах і в руках людей майоріли тисячі американських зоряних прапорців.

Історія триває, терористи не зупинять її, однак, світ справді швидко змінюється, і не на кожному скруті так, як нам хотілося б. На запитання, як демократична частина людства може захистити себе, відповідає своїм документальним фільмом „Західня цивілізація в облозі" Герберт Маєр, колишній член Національного комітету США в питаннях розвідки: „Одна з ознак нашої цивілізації полягає в тому, що хоч релігія й важлива для нас, але Церква і держава – розділені. В нас діє принцип верховенства закону, права людини, діє економічна свобода, діє те, чого позбавлений ісламський світ. Там ніколи не розділялося держави і релігії, ніколи не було влади закону, ніколи не думали про права жінки і про все інше, що має для нас велике значення. В результаті Іслам не відповів на виклики часу, залишився таким, як був у VII сторіччі. Тому, крім збройної боротьби з терористами, важливо створити в ісламській частині світу такі умови, в яких модерністи могли б взяти верх над фанатиками". Чи будуть і коли будуть створені такі умови? П'ять років після 11 вересня ще, на жаль, не дають підстав для оптимістичної відповіді: в цьому проміжку сталася низка нових терористичних акцій в різних країнах. Залишається єдине: як терозим став міжнародним, так само міжнародними повинні стати зусилля, спрямовані на боротьбу з ним.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про вміння робити себе за життя славними

Нічого не навчає вас так добре історії, як спомини про різні історичні події, які тепер так часто появляються в нашій літературі. Розуміється, треба їх відповідно читати та критично перевіряти різні подані там факти, які нерідко для обізнаних з темою вказують на неправдивість чи пак фальсифікування цієї нашої недавньої історії. На жаль є небезпека, що оті, легко кажучи, вигадані факти залишаться чорним по білому, і якщо їх ніхто офіційно не спростує, можуть справді „з часом" перейти до нашої історії.

Не знаю, чи це добре – чи, може, і не дуже, але мені після довгих років журналістської праці та після щасливого збігу обставин, який дозволив багато фактів нашої недавньої історії пізнати таки із справжнього джерела – це важливе. Саме ця можливість насуває багато думок, а передусім і переляку, що стільки позбавлених точности фактів недавнього минулого появляються у різних споминах, і вже так залишаються, а необізнані із справжнім перебігом історії будуть їх брати за правдиві. А коли ви належите до таких, що знають на 100 відсотків, що написане таки не відповідає правді, важко, майже нрможливо тепер, коли це появилося в поважній книзі, робити спростування і писати (де?), що „не було так, а було інакше".

І так завдяки споминам та різним псевдо-історичним книжкам твориться далека від правди історія нашого недавно-минулого та з'являються не справжні герої нашої історії, а люди, які завдяки неправдивим фактам на таких „виростають".

Такі сумні думки огорнули мене саме тепер, коли взяла у руки переслану мені до редакції „Білу книгу ОУН на зламі XX і XXI століт ь, що саме цього року появилася у видавництві „Кий". І як такому зарадити? Чи можливе тепер, коли все це вже появилося друком у книжці, що загально в Україні поширена, писати відверто, що, мовляв, „не правдою є - але правдою" є? Чи такі „спростування" можуть змінити те, що надруковане у великій кількості примірників і загально прийняте? І де писати, хоч і знаєте на 100 відсотків, що за вами правда?

І ця книга не одинока, що „фантазує" історичні факти та що робить героями осіб, які героями не були. Як переконати осіб, які сьогодні відіграють поважну ролю у нашому громадському житті, що вони обов'язково повинні дбати про справжні факти та спростовувати там, де знають напевно, що є вигадки або, що до історичної правди „додано" для її прикрашення дещо з фантазії чи просто бажанням, що „було б добре, якби так було". А тим часом життя жорстоке і ті, хто знає правдиві факти, мусять з Божої волі відходити із цього світу та забирають зі собою до гробу ... правду.

На жаль, щораз частіше зустрічається у різних споминах чи навіть у книжках, що мають претензії бути „історично правдивими" розповіді та історії, які очевидці ніяк не можуть підтвердити, як дійсні. В такий спосіб багато із наших людей із цікавим минулим робить себе аж надто „багатими" тим минулим, якого сьогодні вже не легко перевірити та знайти на нього достовірних свідків. Ось так у нас є щораз більше героїв, а щораз менше серед нас таких собі людей зі звичайним людським минулим.

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор - Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

ДО УВАГИ МИСТЦІВ!

Серпень 2006 р.

Серпень минає, УНСоюз знову плянує проєкт різдвяних карток. УНСоюз розпочинає працю збирання творів українських мистців, які бажають брати участь у щорічному проєкті УНСоюзу. Впродовж минулих років у цьому проєкті взяли участь понад 40 мистців. Для репродукції ми прийматимемо твори мистців з українською традиційною різдвяною тематикою. Попередніми роками мистці надсилали твори у різних жанрах, чи то оливні, акварелі, темпера, графічне мистецтво, батік, дереворити, керамічні кафлі та інші і таким чином наша колекція була цікавою і різноманітною.

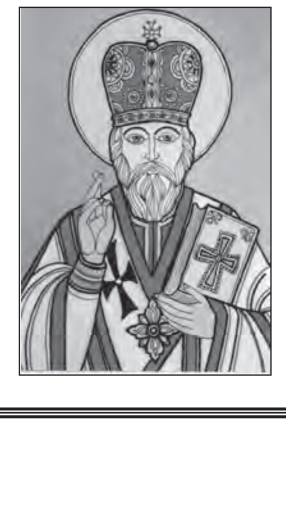
Видаючи різдвяні картки УНСоюз має на меті популяризувати традиційне українське мистецтво та підтримати наших українських мистців. Тим разом знову УНСоюз плянує видати понад 120,000 карток, які розсилатиметься в Америці, Канаді і Україні. Українська Народна Фундація, створена при УНСоюзі у 1992 році для сприяння харитативним, культурним і освітнім програмам в Америці, Канаді та Україні. Увесь дохід з продажу різдвяних карток призначений на Союзівку. Українська Народна Фундація має статус 501 (c) (3) і всі пожертви на Фундацію можна відтягати від податку.

Плянуючи наш цьогорічний проєкт різдвяних карток ми радо вітатимемо усіх учасників і запрошуємо нових мистців брати участь у проєкті. Просимо надсилати прозірки, фото, репродукції по електронній пошті, або оригінальні твори, які надаються до репродукції до Головної канцелярії УНС не пізніше як до 30 вересня 2006 р. Із запитами просимо звертатися до: Оксана Тритяк, (973) 292-9800 дод. 3071, oksanauna@comcast.net

UNA, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Про проблеми вУкраїні

Прочитавши дописи Юрія Кравчука (Вільмінґтон, Делавер) „Українська мова – для України" та Івана Івахова з Денверу „П'ять запитань до уряду України", вміщені в „Свободі" 9 червня ц. р., хочу висловити свої думки, які одночасно будуть і відповіддю цим дописувачам. Їхнє хвилювання за долю української мови в Україні має підстави. Це хвилює нас всіх. За 73 роки в Совєтському Союзі русифікація України та інших республік набрала величезного розмаху. В СССР мова для всіх мала бути одна – російська. Комунізм мав перемогти в цілому світі, де також панівною мала бути російська мова. Українські школи закривались, а в російських школах батьки мали право звільнити дитину від вивчення української мови. В 1938 році було репресовано величезну кількість вчителів української мови. Йшло перемішування людей з різних республік. Близько двох мільйонів українців освоювали цілинні землі в Казахстані за часів Хрущова. Вербували людей до праці на Далекий Схід. Репресованим після відбуття покарання не дозволяли повертатися в Україну.

Особливо великий наступ на українську мову був за часів Брежнєва, коли викладання у всіх вищих навчальних закладах було переведено на російську мову. Українських письменників переслідували, не видавались їхні твори. Триває русифікація і тепер – в незалежній державі. Перешкоджають відкриттю українських шкіл в Криму, де проживає понад 600 тисяч українців, у великих містах сходу України, де можновладці служать не своєму народові, а чужим богам. Та, попри все, незалежна Україна живе, визнана цілим світом. Наш народ показав свою відвагу в часі Помаранчевої революції, а ще перед тим – в час грудневого референдуму, коли проголосував за свою незалежність.

Чому не відповідають на листи І. Івахову? Можливо, бояться поганих сусідів чи зверхників, а може, листи не доходять до них, бо хтось шукає в них долярів. Таке також буває. Питаєте, чому є податок на українські книжки, а на російські – немає? Та тому, що хоч маємо свою державу, але влада в ній залишилась не нашою. Залишились ті ж самі люди, які нищили або зневажали українську мову.

Президентові України не треба проголошувати, що всюди має бути українська мова, як пише І. Івахів. Україна має свою Конституцію, де записано, що державна мова в Україні – українська, а Конституція – це основний закон держави, закону ж треба дотримуватися.

Вороги України хотіли б знищити її – і державу, і мову. Ми бачимо їхні дії і сьогодні, скеровані на це. Та так не буде. За роки незалежности в Україні виросло нове покоління людей, які люблять свою державу. На Майдані ми відчули себе єдиним народом – українським, хоч говорили не тільки однією мовою, хоч молились в різних церквах.

Щодо українських політиків, то серед них є різні люди, як скрізь – в цілому світі. Є порядні, які борються за Україну, працюють для неї. Є й такі, яким байдуже, якого вони роду, нації, їм головне – гроші. За гроші вони і рідну маму продадуть. Україна не забуде своїх відданих дітей, але і не забуде зрадників і їх злих вчинків, щоб попередити появу наступних лиходіїв.

І. Івахів говорить про відшкодування кривд, заподіяних Україні. Невже він справді припускає, що Росія заплатить Україні чи іншій республіці хоч копійку відшкодування? Це ж Росія за Горбачова забрала всі заощадження населення, як тільки Україна проголосила свою незалежність. Зробили це потихеньку. Мільярди рублів було вкрадено у нас. І що? Чи повернули хоч копійку? А Чорнобиль? Це ж за директивою з Москви був організований на ЧАЕС смертоносний експеримент. Вимагати відшкодування за Голодомор, Чорнобильську катастрофу, за вивезення в Сибір, репресованих людей (а їх мільйони) ми маємо право, бо Росія проголосила себе наступницею СССР. Та сучасна Росія нічого не відшкодує. В неї тепер одна мета, одна турбота – відновити свою могутність, знову стати наддержавою. Тому й тисне Росія на Україну, Грузію і Молдову, щоб змусити їх підкоритись їй, організуючи різні антидержавні дії, припиняючи постачання газу чи інші види економічного тиску.

Дуже сумніваюся, щоб англійський уряд дав згоду на вирівняння цін закупленого в СРСР зерна 75 років тому. Не знаю, чи визнала Англія Голодомор в 1933 році геноцидом проти українського народу? Може, в майбутньому це станеться...

Мушу сказати, що не всі люди в Україні, які розмовляють російською мовою, є ворогами України. Серед них є патріоти своєї держави. Люто ненавидять незалежну Україну тільки фанати – комуністи і російські шовіністи, яких тепер багато в Росії, немало їх і у нас. Але і в Росії є багато прихильників демократії, і за ними – майбутнє. Тільки тепер єдности нам треба і терпеливости в праці для добра України.

М. Дністренко,
Конектикат

Церква в Криму є і буде!

Після появи допису Лесі Храпливої-Щур у „Свободі" з 14 липня під назвою „У нашому Севастополі" посилаю дві світлини будинку, в якому тепер відправляються католицькі Богослуження, а також проєкту майбутнього українського храму, якщо ми допоможемо збудувати його. А збудувати таки треба, бо хочеться в неділю чи на свято піти до своєї української католицької церкви й помолитися Богові, що дав нам таку красу кримської природи.

Тож відгукнімося на заклик Лесі Храпливої-Щур і допоможімо поставити католицький храм.

Ольга Кобзяр,
Гантер, Н. Й.

Щаслива рука Олі Матули

Дякую „Свободі" за те, що надрукували два моїх дописи (чч. 22 і 27). Шкода, що через свій матеріяльний стан я не можу реґулярно одержувати „Свободу". Всі газети, разом узяті, що виходять в Україні, не відбивають так тонко українські проблеми, як „Свобода". Розбалянсоване, розгніване українське суспільство виштовхнуло на поверхню низькоморальних вихованців радянського ладу. Бувають винятки.

Вчора, з приватних справ, я побувала у комерційного директора „Обленерго". Це – українець – молода, приємна, доброзичлива людина. Прийняв він мене у свій неприймальний день, бо назавтра йшов у відпустку. Вирішив справи, які не вирішувалися протягом двох років. Він розмовляв російською мовою, а я – українською, тому він запитав, чи я не з села? Як бачите, за 15 років, навіть у владних колах не похитнувся міт, що українською мовою говорять тільки люди з села.

Наші національні сили у Дніпропетровську мали б цей міт розхитати. Але нашу еліту, нашу надію проковтнули обставини. Щоб зарадити справі, ми започаткували Центр української культури. Приміщення маємо, але на його облаштування потрібні кошти.

Щасливу руку має Ольга Матула зі сестрицтва при парафії УПЦ св. Андрія Вашінґтонської митрополії. Її ім'я лежить в започаткуванні вже двох центрів – в Миргороді і Дніпропетровську, що вижили одночасно і незалежно один від одного. Ці центри з'явилися із щасливої руки Ольги Матули, але як вони дійдуть до стану найвищої працездатности залежить від того, чи матимуть вони далі підтримку коштами?

У нас є сила, є воля, є бажання працювати на Україну, в дуже складних умовах. Але доходить до такої точки, коли без матеріяльної підтримки далі рухатись неможливо. Наша адреса: вул. Шелгунова, 8/395, Дніпропетровськ 49128 Ukraine.

Клавдія Мірецька,
Дніпропетровськ

Українська гімназія в таборі переміщених осіб в Карлсфельді біля Мюнхену

Після закінчення Другої світової війни дороги Німеччини та Австрії заповнилися людьми, які прямували додому, шукали членів родини та втікали від комуністичного режиму.

Окупаційна влада західніх союзників творила табори для опіки над втікачами, звичайно за національним принципом. Люди гуртувалися в тих таборах для взаємної допомоги в час повоєнних злиднів та для оборони від совєтських людоловів. Одне з таких великих скупчень українців було у містечку Карльсфельді, недалеко Мюнхену. Табір був приміщений у зруйнованих військових бараках, в яких поодинокі родини відгороджували частини кімнат коцами, імпровізували ліжка та інші „меблі".

Ініціятивні люди почали творити громадські організації – Пласт, хори, школи. В таборі було багато молоді, яка під час війни втратила нормальні можливості продовжувати навчання. Початкові гімназійні курси були організовані уже в липні 1945 р. в Мюнхені з ініціятиви проф. Володимира Радзикевича, викладача української мови й літератури в Академічній гімназії у Львові. В серпні школа переїхала до Карлсфельду і розширилася у повну гімназію, в якій в шкільному 1945–46 році було уже 562 учнів та 46 професорів з усіх земель України. Вчилися ми на дві зміни, пригадую, що деякі хлопці мусіли стояти – бракувало лавок.

На весні 1946 р. склало іспит зрілости 123 учні. Ми донині вдячні нашим професорам, які взяли опіку над молоддю, допомогли здобути освіту, перебрати духовну спадщину довгих поколінь та надбання українського культурного життя.

Рута Витанович-Галібей

Український Католицький університет у процесі жвавого розвитку

Новий навчальний корпус Українського Католицького університету

ЛЬВІВ. – Для ректора о. Бориса Гудзяка і всього Українського Католицького університету у Львові цей новий навчальний рік почався зі свята: близько 450 студентів університету повертаються до навчання вже у новий навчальний корпус площею 50 000 квадратних футів в серці Львова, міста, що відзначає своє 750-річчя цього року.

У цьому чотириповерховому будинку, котрий буде остаточно викінчено трохи пізніше, розміститься Богословсько-філософський факультет. Новий корпус, розташований біля невеликого озера в Сихівському масиві південної частини Львова, включатиме в себе бібліотеку площею 3000 квадратних футів, два великі лекційні залі і матиме всі умови для діяльности сучасного університету.

- Це нове навчальне приміщення одне з найкращих в Україні, – сказав Джефрі Вилз, викладач клясичної філології в УКУ.

Будівництво цього приміщення розпочалося в 2003 році, а його завершення заплановане на кінець осені, хоча деякі заняття будуть проводитися там вже в цьому семестрі. Урочисте відкриття корпусу відбудеться 17 вересня.

Завершення будівництва нового корпусу знаменуватиме собою другу фазу маштабного розширення інфраструктури університету. Останньою фазою, початок якої заплановано на наступний рік, стане розширення території головного корпусу університету на 8-акровій ділянці в районі Стрийського Парку.

Згідно з плянами ректора о. Гудзяка з часом збільшуватиметься і число студентів та навчальних профілів. Певна річ, розширення не станеться, доки не буде певности, що при зовнішньому рості зберігатиметься висока якість навчання.

Як уже повідомлялося, в березні Державна Акредитаційна Комісія України прийняла рішення визнати Богословський факультет університету і всі богословські ступені, чого університет добивався з моменту його відновлення в 1994 році.

Тим часом в УКУ готуються до урочистого відкриття богословсько-філософського корпусу, плянуючи 17 вересня приймати на церемонії в новому приміщенні церковних ієрархів та інших гостей.

Детальнішу інформацію про УКУ англійською та українською мовами шукайте на університетській веб-сторінці www.ucu.edu.ua. Читачі також можуть звернутися до Української Католицької Освітньої Фундації: Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL 60622; тел. (773) 235-8462; ел. пошта ucef@ucef.org; вебсайт www.ucef.org; in Canada: тел. (416) 239-2495.

Петро Дідула

Користь...

(Закінчення зі стор. 3)

належав до псевдо-шляхти, до кола українських власть імущих. „Де скарб твій, там буде і серце твоє"...

Але добрий Господь допоміг, і сам перемістив його на сторону Правди шляхом позбавлення прем'єрської посади. Всі кроки та дії Ющенка на посту Президента України свідчать про те, що цього великого Божого шансу стати остаточно на бік Правди і Добра Ющенко використати не зумів. Всі його вчинки після Майдану, як і риторика його публічних висловлювань, свідчать про те, що наш Президент так і залишився „по той бік барикади". Він став би чудовим Президентом України, якби ми мали дієві механізми примусу і тиску на владу, і якби сам він внутрішньо мав справжнє, а не фарисейське розуміння Господніх Істин. Але як нема, то нема.

Замість цього є шокотерапія. Якщо хтось сподівається, що ця терапія закінчилася в момент призначення Януковича, той глибоко помиляється. Терапія буде не лише пізнавальною, щоб позбавити нас ілюзій і навчити краще розумітися на людях. Вона буде довгою і творчою, щоб ми вибудували дієві політичні механізми громадянського суспільства. І будувати доведеться „вчерез не хочу", під олігархічним артобстрілом, заради власного спасіння і виживання. В кого кишка тонка – той нехай тікає, бо вже почалася серйозна гра. Ці хлопці бавитися в кішки-мишки не будуть. Все бабло піде в їхню кишеню. Вся контрабанда, весь імпорт через вільні від економіки зони, всі вугільні, газові, бензинові, енергетичні та сталеві гроші, всі прибутки з державних підприємств ними будуть ефективно загосподарені. А мільйони малих приватних підприємств, як раби на єгипетських плянтаціях, будуть наповнювати бюджет освіти, медицини і соціяльного захисту. Паралельно, звичайно, з забезпеченням персонального добробуту державного чиновництва всіх рівнів і мастей.

Правильно кажуть, що Янукович вже не той, що був. Зараз він значно небезпечніший, бо його клан окупував всі основні державні позиції, з Верховною Радою включно. А на президентському кріслі замість стримуючого донецькі апетити "вовкодава" Кучми сидить смирний миролюбний Ющенко з обрізаними повноваженнями. Отож часи Кучми скоро видаватимуться нам рожевим дитинством української незалежности... Не хоче Господь давати нам легкої інфантильної долі "бананової" республіки. І "не нам діла Його судить".

А Ющенко – то просто повчальний етап нашої історії. Може, скоро він знову попроситься у лави борців за Правду. Рядовим.

Михайло Депяк,
підприємець,
Львів

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Доброго здоров'я, шановна редакціє!

Цьогорічний серпень приніс знаменну дату в календарі – 150-річчя від дня народження Івана Франка – українського Каменяра, Вічного революціонера (і не другого, і не після Т. Шевченка, як це можна почути і прочитати про нього, а такого ж великого!).

Знов і знов беру до рук чудове видання – Альманах УНС за 2006 р., присвячене цьому ювілеєві. Два примірники надіслала в Україну, статті про І. Франка обговорили на засіданні Дискусійного клюбу в Шевченковому домі в Пармі, який цікаво і професійно веде інженер Роман Стахур.

Надзвичайно вдало характеризує І. Франка як людину, громадянина, борця, творця його поезія „Земле, моя всеплодющая мати" (із збірки „З вершин і низин", 1887 р.). Син українського села, ні до кого не звертався, а саме до рідної матінки-землі.

Цей „невеликий, хоч сильний мужчина, – за словами М. Коцюбинського, – з високим чолом, сірими очима, непокірним рудуватим волоссям", мова якого „здається не словом, а сталлю, що б'є об кремінь і сипле іскри" просить у землі (за поезією) „краплю сили", яка живе в її глибині, теплоти, що „роздирає груди", чистить чуття", і вогню, щоб ним „слово палити і правді служити", і ясність думки, щоб була сила „працювать, працювать, працювати, в праці сконать".

Симон Петлюра підкреслював, що Франкова любов до рідного народу – загальнолюдська своїм змістом, пов'язана з безнастанною працею, „кріваваю в серці раною", що завжди болить і весь час змушує його думати про добро народу. „Пісня і праця – великі дві сили" – це девіза всього життя мистця. Іван Франко, крім поетичних шедеврів, збагатив історіографію, філософію, фолшклористику, літературознавство, педагогіку та інші, галузі знань.

Я не ставила собі за мету щось додавати до поміщеного в альманасі, а написала тому, що хочу щиро подякувати Вам за сумлінну, з любов'ю виконану працю. За спонуку знов і знов звертатися до творчости Івана Франка і до його пам'яті.

...А як, мільйонів куплений сльозами,

День світла, щастя й волі засвітає,

То чень в новім, великім людськім храмі

Хтось добрим словом і мене згадає.

Неоцінне джерело знань – ваші альманахи!

Оксана Шараневич,
33 Відділ СУА ім. Лесі Українки,
Парма

Серпнева ностальгія

Як тільки майне серпень своїми пахучими крилами, щоденно подумки лину до рідного поля, переповненого стиглим колосом, медоносною гречкою, буйним картоплинням...

Україна серпнева – особливе диво! Казка мого дитинства: соняшникова, помідорова, чорнобривцева. У маленькій моїй Михайлівці поміж рівними рядками жовто-зеленого городнього царства, ходить моя невтомна матуся. Невгамовна – скільки її пам'ятаю – завжди сіє і садить. У серпні вона, наче дитина, пишається плодами своєї праці: збирає, роздає, сортує... У телефонних розмовах з мамою – проблеми села: хтось занедужав, когось вже нема, а тітонька Ольга живе на таблетках. Дощі безупинні! Трави високі, а лопухи, як парасолі, і будяки розкошують на безлюдних подвір'ях, – поки господарі по світах... Я також щаслива, що картопля буяє, цвіте і „ростом тебе доганяє". Здогадуюсь, скільки мама води відром наносила...

Історія з соняхами розвеселила мене: стовбури – як бамбуки, шапки – як телевізійні антени, і люди на них зглядаються... Можна піч ними підпалювати, гірше з корінням, – хто його викорчує? А що зернята порожні – значить то декоративні соняшники, для краси тільки.

– Ось тобі й американське насіння, а ти думала, щось надзвичайне – каже мама.

– Є й добра новина: вже газ у селі! Це радість для всіх. Ще з осені труби тягнули. Тепер запалено голубий вогонь. Нарешті життя людей стане кращим. Бо хіба ж справедливо було, коли через наші землі сотнями кілометрів тягли труби газопроводу до Европи, коли цивілізовані народи вже давно користуються газом у побуті, а наші селяни були обділені цим благом.

А тепер про телефон. Спочатку, подумала, що мама жартує, коли каже, що треба самому під кабель викопати рів завдовжки 140 метрів і глибиною сорок сантиметрів?!

– Так і сказали: „Їдьте, бабусю, копайте, і як тільки все буде готове – за день встановимо вам телефона!". І це після дворічної черги нагадувань, прохань? А копати треба через дві дороги, місточок, століттями втоптану вулицю...

Три весілля буде в селі у цю осінь. Беруть наші хлопці дівчат нетутешніх, а прийдуть усі невістки до села, і будуть щасливі.

Не журись, мамо, що над Помаранчевим майданом чорні хмари. Може, обійдеться без громів, може, проясниться, зійде сонце. Цього ждуть мільйони матерів.

Святослава Ґой-Стром,
Ґлен Спей, Н. Й.

Незабутній Марко Антонович

Я – уродженець Львова, у Львові закінчив початкову школу і гімназію. З родиною, тобто з батьками і братом, ми покинули Львів і виїхали до Криниці, де було досить багато біженців. Там жили ми декілька місяців. Батько нав'язав контакти з ріднею на Заході і ми виїхали до Одерберґу, до родини Хоркавих, Кость Хоркавий був вуйком тата. Згодом Краків, Одерберг, Мюнхен, Берхтесгаден і – до Америки. Довгі роки живу в Літлетоні, маленькому містечку біля Денверу. Докладніше про ці мандрівки у моїх споминах – „Моє життя – спомини" (Денвер, 2003).

З Марком Антоновичем я вперше зустрівся у студентських часах у Мюнхені, не пригадую точніше дати, було це, мабуть, весною 1946 року. Тоді наше студентське життя було досить бурхливим. Мюнхен був одним з найбільших осередків українських втікачів, діяли там українські школи, десятки різних організацій, політичні партії, декілька церков тощо. Студентів було декілька тисяч, відновили працю німецький університет і Політехніка, з Праги переїхав Український Вільний Університет. Видавалися різні газети, майже кожного тижня відбувалися різні громадські збори, вирішувалися важливі громадські справи. Я був активним у студентському товаристві „Січ", брав участь в управі того товариства, згодом, 20–21 травня 1949 року, створено надбудову для окремих товариств „Зарево" – Об'єднання декількох товариств національного солідаризму. До „Зарева" належали члени і прихильники ОУН полковника Андрія Мельника, значно чисельнішою була група ОУН Бандери, тобто товариство ім. Міхновського, діяла також католицька „Обнова", гетьманські прихильники, досить чисельна група УРДП, переважно надд ніпрянці та інші.

Це був також час перед німецькою валютною реформою, студенти у Мюнхені дуже бідували, деякі залишали студії, займались торгівлею, дехто спортом, виїжджали на працю вуглекопів у Бельгію.

З Марком Антоновичем я зустрівся у „Зареві". Він був головою (це тоді називалося „провідником"), одним з активніших членів „Зарева" пригадую Миколу Плав'юка, Юрка Любінецького, Михайла Данилюка, Петра Стерча, сестер Віру і Ліду Кривелучій, Марійку Миколишин, Ніну Ліщинську та ще декого. Серед них був і Марко Антонович, приблизно на десять років старший від нашого пересічного віку.

Коротко про нього, бо родина Антоновичів добре відома всім освіченим людям. В 1923 році Марко з родиною виїхав на еміґрацію, жив у Празі, в 1936–39 роках студіював єгиптологію та історію в Карловому університеті. В Празі брав активну участь у діяльності ОУН і співпрацював з Олегом Ольжичем. Згодом, під час війни, перебував у Києві, після війни жив у Баварії і часто приїжджав до Мюнхену. Починаючи з 1941 р., заходами „Зарева" почав появлятися „Бюлетень", що згодом перетворився в журнал „Розбудова Держави". Довгі роки Марко був редактором цього журналу, друкував там багато своїх статтей. В 1950 році виїхав до Канади. Наші зустрічі не були вже такими частими, але контакти ми постійно підтримували. Декілька разів я був у Марка у Монреалі, приїжджав він також до Денверу. В 1992–1997 роках Марко був президентом УВАН у Ню-Йорку, в той час я також брав участь у праці цієї наукової установи, був заступником голови і пресовим референтом.

Марко співпрацював також з Українським Історичним Товариством, був свого часу заступником редактора журналу „Український Історик", тісно співпрацював з редактором журналу, моїм братом Любомиром, і вміщував там свої статті. З важливіших праць: „Українська національна революція у нашій поезії", „В. Липинський і демократія", „Олександер Кониський", „Історіософія Юліяна Вассияна", „Професор д-р Микола Вікул" та „Нотатки про Свидницького". Названі праці були друковані в журналі „Розбудова Держави". В журналі „Український історик" надрукував Марко понад 40 статтей та рецензій, статті про Кониського, Володимира Міяковського, Степана Томашівського, А. П. Свидницького, М. Грушевського, Яковлева, Драгоманова й інших. Марко Антонович (1916-2005) – останній представник славного роду Антоновичів, великий ідеаліст і мій довголітній приятель.

Богдан Винар,
Лителтон, Колрадо

Михайло Мороз не працював в лікарні

У „Свободі" від 18 серпня ц. р. до статті „Мистці знову зустрілися в Ґражді" додано фотографію з підписом: „Володар Блаженко показує картину Михайла Мороза „Вечірня студія в Ґлен Ков" (1952 р.), що має незвичайну історію. Це – виграш у льотерії Літературно-мистецького клюбу в 1953 році. Мистець не був заможною людиною, заробляв на життя прибиранням в лікарнях, але намалював картину для Літературно-мистецького клюбу, щоб вони щось з неї мали".

Неправдою, помилкою було, що Михайло Мороз не був заможньою людиною. Його мистецький талант, академічні знання були багатими. А друге, дуже вагоме: М. Мороз з дружиною і малим сином приїхав до Ню-Йорку, США, в грудні 1949 року, де його під церквою св. Юра очікували заавансовані мистці. Це були: ред. О. Рев'юк, о. В. Андрушків, о. М. Горішний, о. Т. Прокопів, арх. А. Осадца, Софія Петеш, Ірина Зєлик та інші. Ці мистці брали лекції у М. Мороза та допомагали йому продовжувати, збагачувати його мистецьку творчість. Михайло Мороз ніколи не працював по лікарнях чи інших заробіткових інституціях. Він працював тільки за професією.

Ірина Мороз,
Стетен Айленд, Н.Й.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відзначення Незалежности України

Наш прапор над Чикаґо

Генеральний консул України в Чикаґо Василь Корзаченко, Леся Куропась і д-р Мирон Куропась під час фестивалю.

В офіційному американському календарі немає вказівки про українське національне свято. Одначе федеральні та місцеві органи влади в США не тільки дозволяють вільно відзначати річні національні свята, але й сприяють їх проведенню.

Впродовж кількох останніх років святкування річниці Незалежности України Чикаґо провело у формі народного фестивалю, який тривав два дні у Смит-парку, розташованому в українському районі. Підготуванням щоразу займається створений УККА Комітет, до складу якого входять представники українських громадських організацій міста.

І ось настав довгоочікуваний день 19 серпня відкриття дводенного фестивалю. В пообідній час у прикрашеному парку зібрались понад 15 тисяч учасників свята. До початку урочистостей вони мали можливість оглянути зразки сучасного одягу та взуття, ювелірні прикраси, вироби народних умільців, твори місцевих художників, поетів. Одним словом – Сорочинський ярморок у мініятюрі, який саме у ті дні проходив на Полтавщині.

Напередодні 15-их роковин Незалежности України я отримав лист, який мав для мене особливе значення. І не тільки тому, що в ньому містилося запрошення від посадника Чикаґо Ричарда Дейлі на прийняття на честь української громади, а ще й тому, що він викликав спогади і роздуми про важливі історичні події, свідком яких мені довелося бути.

Ранок 19 серпня 1991 року застав мене в одному з московських шпиталів. Довідавшись по радіо про звернення щойно створеного Державного комітету з надзвичайного стану (російська абревіятура – ҐКЧП), я негайно зібрався і без дозволу лікарів попрямував до центру міста. В метро я побачив стурбованих людей, в переважній більшості вони були мовчазні, кожен з них, напевно, переймався, що буде далі? Коли я вийшов з метро, то побачив шість броньових колон, які маневрували навколо будинку Верховної Ради Росії. Взявшись за руки, люди живими кільцями оточили Білий дім, вони стояли віч-на-віч з танками та бронемашинами.

Біля одного з танків мою увагу привернув зажурений вояк, з яким мені захотілося поговорити. Підходжу. Танкіст–українець повеселів, почувши рідну мову.

– Я з Полтавщини, звати мене Іваном, а прізвище Паламарчук. Служу водієм бойової машини.

– А чи будеш стріляти в народ, якщо накажуть?

– Ні, не буду!

– Можна, про це написати в газеті?

– А ви хто?

– Журналіст зі Львова.

- Так і напишіть, що Іван Паламарчук не підведе український народ, він є його вірним сином і зробить все, щоб Україна стала незалежною країною.

Наступного дня я вже був у Львові, міста не можна було впізнати, на вулицях і площах збиралися люди, гаряче обоговорюючи ситуацію. Групи демонстрантів несли національні прапори, гасла, спрямовані проти гекачепістів і більшовицького ладу. Загони міліції і кадебістів не могли вгамувати людей.

На площі біля оперного театру я став учасником багатотисячного віча, на якому головним промовцем був В'ячеслав Чорновіл. Він говорив, що настав історичний момент для створення незалежної Української держави і ним треба скористатись.

Після віча я зустрівся з В. Чорноволом, з яким не бачився тривалий час і нам було про що говорити, адже впродовж майже трьох років ми разом працювали на Львівській студії телебачення.

Батьківщина пам'ятає В'ячеслава Чорновола, свого вірного сина, якому 23 серпня ц. р. у Києві на перетині вулиці Грушевського і Музейного провулку відкрито пам'ятник провідникові Народного Руху України.

Але сьогодні... У центрі багатомільйонного Чикаґо розташований міський будинок культури, збудований понад сто років тому, де тепер голова міста проводить найважливіші зустрічі. Саме в це приміщення посадник Ричард Дейлі запросив представників української громади, щоб спільно відзначити 15-ті роковини Незалежної України.

Святковий вечір 22 серпня коротким вступним словом відкрила працівниця управи міста Ольга Домченко. На сценічному майданчику її змінили Анастасія Лотоцька та Маріанна Огаренко. Кожній з них по дев'ять років, та, незважаючи на дитячий вік, вони з великим вмінням виконали державні Гимни Сполучених Штатів Америки й України. В нагороду дістали гарячі оплески.

До слова запрошено посадника Чикаґо Ричарда Дейлі. Посадник міста сердечно привітав гостей з нагоди свята і побажав українському народові нових успіхів у будівництві вільної, незалежної, демократичної країни. Він з великою приємністю згадав, що мав нагоду відвідати столицю України, де ознайомився із здобутками киян. На нього велике враження справили культурні заклади міста, незабутні краєвиди Дніпра, продукція столичних підприємств, київське метро. Керівник меґаполісу розповів присутнім про пляни подальшого розвитку Чикаґо і закликав українську громаду стати активними учасниками втілення накреслень мерії в життя. Закінчивши свій виступ, Ричард Дейлі вручив групі українців почесні грамоти мерії.

Серед нагороджених – лікар Данило Григорчук, він допоміг отримати ґранти на мільйони долярів для здійснення спільних з Україною наукових програм та навчання студентів; Михайло Климчак, який у 1998 році разом з дружиною Марією створив популярну радіопрограму „Українська хвиля"; лікарі Василь та Роксолана Лончини, які безкоштовно лікують хворих в Україні; Микола Міщенко, перший голова Фундації українського Голодомору, який допомігся, щоб у штаті Ілиной було запровадження вивчення історії Голодомору в усіх публічних школах; Віра Трощук, яка протягом 30 років збирає гроші для дітей-сиріт в Україні.

Тепло зустріли присутні виступи Генерального консула України в Чикаґо Василя Корзаченка. Він висловив Ричардові Дейлі подяку за увагу до української громади міста, за теплі привітання з нагоди свята, за прийняття, вла-

(Закінчення на стор. 15)

Серпневий берег океану, День Незалежности...

ВАЙЛДВУД-КРЕСТ, Н. ДЖ. - Згідно з новою традицією, молодь бере все активнішу участь у святкуванні 15-річчя відновлення Незалежности України. Цьогорічне святткування 24 серпня організував Михайло Козюпа (з прапором) представник УККА та ООЧСУ. Пізніше вечором можна було чути українські пісні на Овшен- авеню.

THE UKRAINIAN WEEKLY
Published by the Ukrainian National Association Inc., a fraternal non-profit association

Soyuzivka for all seasons

U.N.A. У.Н.С.

СВОБОДА

Ще не запізно....

Запрошуємо всіх на 7-денний круїз!

Чудова нагода провести час з родиною і друзями!

Підтримуйте Свободу, «The Ukrainian Weekly» і Союзівку

Дата: **04 – 11-го березня, 2007**

Маршрут: **Tampa; Day at Sea; Grand Cayman; Cozumel; Belize, Costa Maya; Day at Sea; Tampa**

Ціна:
Середня кабіна: ***$810.00 на особу (порт і податки вкл.) ****
Крайня кабіна: ***$940.00 на особу (порт і податки вкл.)****
Кабіна з балконом без виду : ***$990.00 на особу (порт і податки вкл.)****
Кабіна з балконом з видом на море: ***$1090.00 на особу (порт і податки вкл.)****
На прохання даємо ціни кабін на одну особу, три або чотири

Прошу взяти до уваги: вище подані ціни включають пожертву для УНСоюзу з вашим вибором!
«Союзівка» Фундація Спадщини ** Пресовий Фонд «Свобода» «The Ukrainian Weekly»
Лінія «Carnival Cruise Lines» також зробить пожертву для УНСоюзу за кожну особу що займає дво-особну кабіну

Корабель: ***Carnival Cruise Lines*** **« Miracle»**

Групові розваги!

Поспішайте! Обмежена кількість місць!
Малий завдаток забезпечить вам кабіну і вакації повних розваг!

*** Перешліть завдаток у сумі $250.00 дол. від особи до 30-го вересня, 2006**

*** Чеки виписувати на "Zenia's Travel Club LLC"**
*** Ціни базовані на дво-особних кабінах**
*** Забезпечення, чайове, і лети не вкючені в ціні**
*** За додатковами інформаціями: Зеня Брожина 201-218-1114 або Христина Білянич 973-285-5006**

Zenia's Travel Club LLC *46 Muirfield Rd., Jackson, NJ 08527*
Phone 201-218-1114 *Email zbrozyna@earthlink.net*

Наш прапор…

(Закінчення зі стор. 11)

штоване ним на честь – 15-річчя Незалежности України.

Ведуча урочистої частини прийняття запрошує до трибуни голову Чикаґського відділу УККА Павла Бандрівського.

Від імені української громади Чикаґо П. Бандрівський подарував Ричардові Дейлі писанку, виготовлену майстринею Вірою Самицею.

Я починав свою розповідь від підвалин створення незалежної України. З того часу минуло 15 років. Оглядаючись на пройдений шлях треба визнати, що це були нелегкі роки, кожен крок

Губернатор штату Іллиной Род Блаґоєвич

вперед давався великими зусиллями, але країна долає перешкоди і добивається все нових успіхів. І в цьому чимала заслуга діяспори, яка робить все можливе, щоб допомогти своїй Батьківщині.

В центрі Чикаґо, в оточенні численних хмародерів, знаходиться одна з кращих в місті площа, де на високих щоглах гордо майорять національний прапор Сполучених Штатів Америки та прапор міста. А третя щогла, що посередині, вільна – вона призначена для державного прапора країни, до якої американці мають намір виявити особливу повагу.

Керівництво міста на чолі з посадником Ричардом Дейлі прийняло рішення підняти на честь національного свята України синьо-жовтий прапор на цій середній щоглі. 24 серпня на площі „Daley Plaza" зібралися численні представники української громади. Урочисту імпрезу відкрив член управи Чикаґського відділу УККА Богдан Бухвак. Величчно прозвучали державні гимни Америки та України, після чого настоятель собору святого Миколая Богдан Налисник проказав молитву.

До мікрофону підійшов полковник у відставці Володимир Четирбок, який очолює українсько-американську ветеранську організацію. Він нагадав, що українці, які служили і нині служать в американських збройних силах, самовіддано виконували свої обов'язки, користувались повагою бойових командирів. А потім шість ветеранів американської армії, українців за походженням, підняли прапор України.

Зліва позаду Юліян Куляс, посадник Чикаґо Ричард М. Дейлі, доктор Роксоляна Лончина, доктор Василь Лончина.

На урочистостях виступили також Генеральний консул України в Чикаґо Василь Корзаченко, який 29 серпня пригощав в Консуляті з нагоди 15-ліття Незалежности України та голова Чикаґського відділу УККА Павло Бандрівський.

На святковій площі відбувся невеликий концерт, в якому взяли участь добре відомий українській громаді сопілкар Василь Петрованчук та сестри Наталя і Уляна Мальгівські з Києва, які виконали кілька українських пісень.

Минатимуть роки, а в пам'яті української громади міста, однієї з найбільших у Сполучених Штатах Америки, залишиться день, коли на честь ювілею України було піднято її державний прапор.

Анатолій Гороховський

Добродійництво – для дитячих лікарень в Україні

У липні цього року Фонд допомоги і розвитку „Дітям Чорнобиля" (ФДРДЧ) завершив перший етап розвитку дитячих лікарень в Україні, який став можливим завдяки щедрому ґрантові від компанії „UMC" (Український Мобільний Зв'язок). 4 липня Фонд і „UMC" провели спільну підсумкову прес-конференцію в Ужгородській центральній міській лікарні, де встановлено нові апарати ультразвуку, фетальні монітори, інфузійні помпи й інкубатор для новонароджених у пологовому відділенні.

Друга прес-конференція відбулася у Херсонській обласній дитячій лікарні, де Фонд заінсталював сучасний ультразвуковий апарат „Acuson CV-70 Siemens", який здатний виявити у новонароджених чи маленьких дітей вроджені вади серця, а також інші хвороби, які потребують хірургічного втручання.

„Херсонська і Закарпатська області – це дуже важливі реґіони для нашого Фонду, – розповідає Олександер Кузьма, виконавчий директор ФДРДЧ. – Херсон розташований, де ріка Дніпро впадає в Чорне море, там акумулюється велика кількість токсичних і небезпечних матеріялів від індустріяльних ґіґантів, які розташовані вверх по течії. Це може спричинити збільшенння дитячих захворювань. Подібно багато районів Закарпаття були забруднені хемічними і радіоактивними відходами перед тим, як радянська армія залишила цей реґіон на початку 90-их років. Ми хочемо впевнитися, що що ці реґіональні лікарні у цих містах є обладнані сучасними технологіями, які допоможуть врятувати дітей, що перебувають у групі високого ризику зараження небезпечними хворобами".

Про високу ефективність ультразвукового апарату, купленого ФДРДЧ за ґрант UMC, розповіла під час прес-тури Херсонською лікарнею д-р Таміла Козіна, яка освоювала нову апаратуру разом з провідними українськими кардіохірургами і кардіологами, включаючи відомого у всьому світі д-ра Іллю Ємця з Інституту Амосова. Перед прибуттям ультразвукового апарату „Acuson" до Херсону д-р Козіна організувала курси у Львові, де дитяча лікарня використовує таку ж модель апарату. Цієї осені ФДРДЧ плянує провести третю всеукраїнську кардіологічну конференцію у Києві, щоб допомогти якомога більшій кількості лікарів стати експертами у діягностиці і лікуванні вроджених вад.

ФДРДЧ й надалі продовжує співробітництво з дитячими лікарнями в Ужгороді та Херсоні, розпочате за допомогою ґранту від компанії „UMC", яка протягом останнього року надала ФДРДЧ 416, 000 дол. для розвитку медичних програм з дитячої неонатології. „Ми пишаємося нашою плодотворною співпрацею з Фондом допомоги та розвитку „Дітям Чорнобиля", – заявила директор відділу зовнішніх стосунків компанії „UMC" Ярина Ключковська.

Починаючи з 1990 року, Фонд допомоги та розвитку „Дітям Чорнобиля" доставив для українських лікарень і дитячих будинків 16 морських та 32 авіовантажів з медичним обладнанням і медикаментами загальною вартістю понад 55 мільйонів дол., а також плідно співпрацює з 24 лікарнями по всій Україні. Тепер ФДРДЧ разом з компанією „UMC" створюють нову програму благодійної співпраці на 2007 рік. Адреса ФДРДЧ для благодійних внесків (272 Old Short Hills Road, Short Hills, New Jersey 07078, або звертайтесь за телефоном (973) 376-5140) приваблює все ширше коло жертводавців.

Нещодавно відомий український підприємець Віктор Пінчук надав Фондові допомоги і розвитку „Дітям Чорнобиля" ґрант в сумі 500, 000 дол. Проєкт В. Пінчука під назвою „Колиски надії" має на меті модернізувати принаймні одну лікарню в кожній з 25 областей України і в Автономній Республіці Крим протягом 24 місяців.

(Закінчення на стор. 19)

У Чернігівському міському пологовому будинку головний лікар Олена Литвиненко і д-р Олександр Гошко розповідають Вікторові Пінчуку про можливості нового обладнання, встановленого Фондом допомоги і розвитку „Дітям Чорнобиля". *Фото: Марта Стецик*

Заклик до всіх прихильників Союзівки!

ВИ НАМ ПОТРІБНІ!

Як можна стати членом нової Фундації Спадщини Союзівки?

„Було зрозумілим, що Союзівка займала важливе місце у спільноті і я хотів би бути її частиною"

– Росс Василенко, Юніон, Н.Дж.

Приєднуйтесь до нас зараз!
Зберігаймо Союзівку
та нашу українську спадщину!

Кожна велика організація залежить від постійної групи прихильників, які хочуть проявляти свою активність більше, ніж поодинокими відвідуваннями. Для Фундації Спадщини Союзівки такий спосіб сприяння є дуже важливим.

Буде багато рівнів членства, але в основі всього те, що членами будуть люди, які поділяють погляд на Союзівку, як на епіцентр українсько-американської спільноти, та бажають пробуджувати та зберігати свою культурну, освітню та історичну українсько-американську спадщину.
З 1952 року Союзівка була центром українсько-американської спільноти, місцем зустрічей для нащадків багатьох хвиль українських імігрантів, куди вони повертаються для того, щоб відчути свою багату культурну спадщину і познайомитися з іншими українськими американцями.
Сьогодні шляхом заснування „Фундації Спадщини Союзівки" українські американці та симпатики Союзівки об'єднують свої зусилля для збереження цієї культурної перлини.

Багато з цих нащадків відчули послаблення свого зв'язку з минулим, як в географічному, так і в культурному відношенні. „ Фундація Спадщини Союзівки" є ініціятивою для перевиховання як молодих, так і старших у спробі збереження гідної спадщини.

Членами організації можуть бути люди, яким подобається Союзівка настільки, що вони хочуть щось дати взамін – зробити особистий внесок в її виставки та програми для себе та для спільноти.
Ви можете бути впевненими, що Ваша членська допомога для „Фундації Спадщини Союзівки" на будь-якому рівні буде вагомим внеском.

<u>Варіянти членства (щорічний внесок) та переваги</u>

Індивідуальне	$100.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для студентів 17–23 р.	$ 40.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для тих, кому 65 р. і більше	$ 30.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для сім'ї (діти до 16 років)	$150.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Корпоративне	$ 500.00	(10 відс. знижка на 1 обслуговувану корпоративну вечірку в Центрі – щорічно).

Спеціяльні членські категорії:

Партнер	$300.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині та пам'ятна цеглина.
Спадщина	$500.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині; посаджене дерево з пам'ятною дошкою та постійним вшануванням в експозиції „Коло засновників Фундації".
„Legacy"	$1,000.00	(довічний безкоштовний вхід, паркування та басейн) та 5% знижка на всі послуги Союзівки, постійне вшанування в екзпозиції „Коло засновників Фундації".

<u>Всі члени, які вступлять до 31 липня 2006 року отримають торбинку з емблемою Союзівки.</u>

Є інші способи пожертвувати гроші... Кожний подарований доляр цінується..., Фундація Білоуса недавно внесла пожертву $1,500 дол. на оновлення системи місцевого радіомовлення. Курінь Пласту „Хвилі" організовує збір коштів на нове обладнання для басейну. Старші члени УНС та Курінь Пласту „Спартанки" підтримують проєкт дитячого майданчика. Звертайтесь до Нестора Паславського зі своїми ідеями (845) 626-5641.

Членська форма
Ім'я і прізвище ______________________
Адреса ______________________
Місто ______________ **Штат** __________
Поштовий індекс ______________________
Електронна пошта ______________________
Телефон ______________________

Вишліть форму та чек за адресою:
Soyuzivka Heritage Foundation, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany NJ 07054

Індивідуальне	**$ 100.00**
Для тих, кому 65 р. і більше	**$ 30.00**
Для студентів 17–23 р.	**$ 40.00**
Для сім'ї (діти до 16 р.)	**$ 150.00**
Партнер	**$ 300.00**
Спадщина	**$ 500.00**
„Legacy"	**$1,000.00**
Корпоративне	**$ 500.00**

Вишліть нам свою форму, щоб отримати точні інформації про переваги на вашій членській особистій виказці.

Дякуємо за Вашу підтримку!

ДЯКУЄМО!

Ваші гроші підуть на фінансування нових проєктів у 2006 році і створять сильну фінансову основу для Союзівки:

- Здвоєна система охолодження - огрівання для „Веселки"
- Додаткові нові матраци
- Нові штори для кімнат у Головному будинку

Нова людина в українській дипломатії

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. - На Михайлівській площі української столиці є новий голос: з кінцем серпня речником Міністерства закордонних справ (МЗС) став Андрій Дещиця, якому 41 рік. МЗС знаходиться у сталінському будинку при Михайлівській площі ч. 1, Тому я баблюся в синонімі: це так, як наш Державний департамент знаний як "Фоґґі ботто", бо він знаходиться в такому районі Вашинґтону.

У вівторок, 5 вересня Андрій Дещиця мав свою першу зустріч з журналістами, які пишуть про міністерство і зовнішну політику України.

Що вразило (приємно, до речі),- це те, що Андрій Дещиця представляє зовсім новий тип українського дипломата. Наприклад, на своєму першому „брифінґу" він роздав журналістам аркуш зі своїми біографічними даними. Мене, який почав зустрічатися з українськими дипломатами і писати про них майже пів століття тому, це просто вражає: хто б припустив тоді, щоб совєтський дипломат сказав дещо про себе, і то на папері?!

Справа в тому, що Андрій Дещиця, мабуть, і не знає, що таке совєтський дипломат. Згідно з його біографічними даними, він прийшов до міністерства десять років тому. Ні Відтягаю попереднє припущення.Коли Андрій Дещиця прийшов на Михайлівську площу, там ще було і тепер є, чимало совєтських дипломатів: сам міністр Борис Тарасюк - один з них. Але Тарасюк, більш ніж його попередники, намагається „відсовєчити" Міністерство закордонних справ. Пару років тому він навіть запросив журналістів на „open house" до свого кабінету і кабінетів своїх помічників. Чи може собі хтось уявити, щоб „вічний" міністер закордонних справ СССР Андрей Ґромико впустив журналістів у „святую святих" свого міністерства? Ні, ні і ні. А Тарасюк запросив, хоч 20 років тому Ґромико був для Тарасюка „великим пуба," який задавав тон усім квазіміністерствам закордонних справ у республіках Союзу.

Новий речник міністерства пана Тарасюка народився у Львівській області 1965 року і 1989 році закінчив Львівський університет. Але вже в 1993-95 роках він подався до канадської провінції Альберта, де в Едмонтоні, в університеті Альберти, дістав ступінь маґістра гуманітарних наук. (Агов, Альберта! Маєте свого чоловіка на Михайлівській площі!) Університет Альберти - це також Канадський Інстутут Українських Студій - КІУС, з його солідною науковою репутацією і програмами в Україні.) У 1995 році Андрій Дещиця також захистив кандидатську дисертацію в Україні і має ступінь кандидата політичних наук. Це дає йому визнання серед „еліти," яка навіть не хоче говорити з вами, коли у вас немає „кандидатської"? З мого досвіду можу ствердити, що Україна більш чуйна на академічні титули, ніж Австрія й Польща і Німеччина взяті разом.

На дипломатичній роботі Андрій Дещиця тримався важливих сусідів України. Він працював в українських посольствах в Польщі та у Фінляндії і знову в Польщі. А між тими призначеннями працював у Києві старшим координатором нашої програми ПАУСІ (Польсько-Українсько-Американська Ініціатива про співпрацю). Це намагання нашого уряду допомогти Україні на базі досвіду Польщі. У висліді припускаю, він з деякими нашими дипломатами „на ти."

Справи сусідів домінували на першому „брифінґу" речника Дещиці. Тут була мова і про економічний форум в Криниці (Польща), де участь мав брати прем'єр-міністер Віктор Янукович, і переговори з Азербайджаном у справі каспійської нафти для української труби „Одеса-Броди" (яку, може, таки колись дотягнуть до польського Плоцьку). А також і справи російської Чорноморської фльоти в українському Криму, де українське „Студентське братство" без перерви вказує на негожу поведінку моряків-гостей в іншій державі.

Речник Андрій Дещиця запевнював журналістів, що МЗС постійно перевіряє застереження студентського братства і переговорює з Росією ці питання. "МЗС, сказав він, - відстоюватиме інтереси України, чи то в Криму чи будь-де".

І про усі ці заходи новий речник на Михайлівській площі обіцяв інформувати представників засобів масової інформації. Він іде по слідах таких супер-речників, як Наталка Зарудна і Маркіян Лубківський. Є на кого рівнятися.

Добродійництво...

(Закінчення зі стор. 17)

„Ми віримо, що почин пана Пінчука може дати поштових для розвитку нової ери філантропії в Україні, де приватні фонди можуть відігравати велику ролю у фінансуванні медичної опіки по всій країні", – сказав засновник ФДРДЧ д-р Зенон Матківський.

І вже в другій половині травня ФДРДЧ придбав і встановив анестезіологічне обладнання „Dameca" (Данія), фетальні монітори „Baby Dopplex" (Великобританія), інфузійні помпи, інкубатор для новонароджених, лямпи фототерапії та інше обладнання.

У липні Фонд В. Пінчука переказав ще дві частини ґранту – по 200.000 дол. кожна, надавши ФДРДЧ можливість придбати обладнання для кількох лікарень, що обслуговують регіон, забруднений після Чорнобильської катастрофи.

З 1990 року Фонд допомоги і розвитку „Дітям Чорнобиля" доставив в Україну понад 1400 тонн медичного і гуманітарного вантажу і заснував довоготривале партнерство з 24 лікарнями у 14 областях. Недавно Фонд було нагороджено Нагородою Визнання Сенату США за видатні зусилля в порятунку українських дітей, що постраждали від Чорнобильської трагедії.

Марта Стецик

Напередодні з'їзду Патріярхального Товариства

Цієї осени відбудеться Крайовий з'їзд Українського Патріярхального Товариства в США. В програмі з'їзду – зміни до статуту, реорганізація структур руху та вибір Крайової Управи.

Патріярхальне Товариство протягом сорока років, від часу свого заснування у 1966 році, втілювало ідеї Глави Церкви Патріярха Йосифа, консолідуючи Українську Католицьку Церкву в світі. Журнал „Патріярхат" був смолоскипом патріярхального руху, а головними напрямками були церковна ідентичність та завершення визнаного патріярхату еклезіяльною структурою.

На церковному полі сьогодні сталися зміни. Наш єпископат – єдиний в питанні помісности та визнання патріярхату. Повернення Української Греко-Католицької Церкви до Києва, наукові богословські інституції – УКУ у Львові та Інституції ім. Митрополита Шептицького в Отаві – є незаступимими ресурсами розвитку.

Одначе, з іншої сторони бачимо дефіцит мирянського руху. Тому Патріярх Любомир неодноразово звертався до проводу Патріярхального Товариства з проханням активізувати цю справу. Високо оцінюючи довголітній досвід патріярхального руху, Патріярх закликає пожвавити життя в Церкві активною участю мирян.

Патріярхальне Товариство виконувало на терені Америки через мережу своїх відділів, льояльність та відданість яких своїй Церкві була прикладом для всіх. Та останніми часами старший вік членів позначився на діловеденні товариства, вже не кажучи, що відхід у вічність наших активних членів послаблює сили. Все ж таки, скликаючи цей з'їзд, віримо, що члени товариства підтримають ідею продовження праці Товариства в нових умовах. Ми сподіваємося також заанґажувати до патріярхального руху молодше покоління.

Динамічна особистість Ісповідника Віри Патріярха Йосифа та його ідеї були головними рушіями переростання руху в одну чи не найбільшу мирянську організацію Америки і всієї західньої української діяспори. Сьогодні ситуація змінилася, але те, що осягнулося за життя св. п. Патріярха Йосифа, стало основою сьогоднішнього зростання патріярших структур нашої Церкви від матірної території до всіх країн поселення її вірних. Патріярх Любомир продовжує розбудову патріярхальних структур в ім'я єдности УГКЦ в світі та в ім'я розвитку екуменічного діялогу.

Бажаючи активно підтримувати Патріярха Любомира, і беручи до уваги конкретні потреби розвитку мирянського руху та відповідальність за видання журналу „Патріярхат", присутні на пленумі Крайової управи (Олександер Пришляк – голова, Василь Никифорук – діючий голова, Ігор Гайда – секретар, Рома Гайда, Степан Голуб, Роман Левицький, Оксана Луцька, о. диякон Юрій Малаховський, Леонід Рудницький, Андрій Сороковський та Василь Сосяк) вирішили відповідально приготовитися до з'їзду та відповідно до сучасних потреб представити плян реорганізації Товариства.

Ідеї, за які наша Церква змагалася за життя Ісповідника Йосифа, потребують ще глибшого осягнення, і не тільки серед єрархії, але широкого мирянського загалу. Саме тут є нове джерело для розвитку Патріярхального Товариства. Як в минулому, так і тепер миряни, обізнані зі справами, зуміють продуктивно співпрацювати з Церквою для її дальшого розвитку. Сьогодні журнал „Патріярхат" знову займає чільне місце в справі зростання патрірхального руху. Хоч наша Церква втішається патріяршою структурою, глибше обізнання з її духовним змістом і визнання патріярхату далі залишаються нашими завданнями. На щастя, Патріярх Любомир постійно збагачує нас відповідними вказівками. Заохочуємо до участи у з'їзді всіх членів Товариства та зацікавлених в мирянському русі.

Рома М. Гайда

Польща приваблює заробітчан

ВАРШАВА, Польща. - Польща 31 серпня повідомила, що послабить обмеження на працевлаштування робітників з інших частин Східньої Европи, а також з Туреччини, аби дати раду бракові робочої сили у певних галузях, що виник через відтік польських робітників до країн Европейського союзу. Міністерство праці у Варшаві оголосило, що сільськогосподарські робітники з Росії, Білорусі та України відтепер не потребуватимуть дозволу на працю, коли вони прибуватимуть на сезонні роботи терміном до трьох місяців. Згідно зі заявою міністерства, громадяни Туреччини, які працювали на леґальних засадах у Польщі впродовж принаймні чотирьох років, відтепер не потребуватимуть продовження своїх дозволів на працю.

Повідомляють, що відтоді, як Польща два роки тому стала членом Европейського союзу, сотні тисяч поляків залишили свою країну у пошуках кращої заробітної платні у країнах Заходу. Сама Польща потерпає від одного з найвищих рівнів безробіття в Европі, але кореспонденти кажуть, що багато поляків не хочуть працювати на низькооплачуваних працях чи у сільському господарстві у своїй країні. За підрахунками, лише у Великій Британії працює понад 400 тисяч поляків.

За матеріялами ЗМІ

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 8-го Відділу УНС

З днем 1-го вересня 2006 року обов'язки секретаря 8-го Відділу перебрала новий секретар –

ОКСАНА СТАНІСЛАВЧУК-МАЛА

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Oksana Stanislavchuk-Mala
60 Nichols Avenue South,
Yonkers, NY 10701
Tel.: (914) 434-1445

• РІЗНЕ •

Український чоловічий хор „ПРОМЕТЕЙ" запрошує до хору всіх хто любить співати! Хор виконує українські народні, козацькі пісні, сучасні ліричні пісні, релігійні твори. Адреса хору: **Ukrainian Educational and Cultural Center, 700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046.**
Tel.: (215) 769-4622, Василь Панчак

• НА ПРОДАЖ •

Продається новозбудований великий будинок з цегли, американського проєкту, в найкращому районі Чорткова, Тернопільської обл. Будинок пристосований до життя і бізнесу.
Тел.: (973) 278-2263 Леся

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ — ВИБЕРІТЬ "СВОБОДУ"! НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ
Передплата на рік лише 55 дол.

Продається однородинний будинок вартість – 209,000 дол., поблизу Союзівки та СУМу. Будинок у зразковому стані: 3 спальні, 1.5 лазнички, нова кухня, повного розміру пивниця із прикріпленим гаражом.
(917) 923-2248, Христина.

**У смутку повідомляємо, що у вівторок,
8 серпня 2006 р. у Pottstown, PA.,
після довгої недуги відійшов у вічність
наш дорогий МУЖ, БАТЬКО і БРАТ**

СВ. П.

МИХАЇЛ АНДИБУР

нар. 8 вересня 1921 року в селі Ролів близько Дрогобича в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 12 серпня 2006 р. в українській католицькій церкві св. Михаїла в Pottstown, PA., а тіло спочило на українському католицькому цвинтарі св. Михаїла.

Залишені у смутку:

- дружина – МАРІЯ з дому ІВАНЕНКО (прожили разом 61 рік)
- син – ІВАН С.
- дочка – МЕРІ П. ХМУРА
- брат – ЙОСИП

та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

П О Д Я К А

за пожертви в пам'ять

інж. ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКОГО

який відійшов у вічність 16 травня 2006 р.

Щиро дякуємо за пожертви:

НА СЛУЖБИ БОЖІ в церкві св. Трійці в Сільвертон Мд.

100 дол. Даріюс Валашек (5 Служб Божих) і 20 дол. Микола Яковів;

НА ПОТРЕБИ ЦЕРКВИ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ГАНТЕРІ:

250 дол. Михайло і Христина Ринасевичі, 200 дол. Люба Левицька, 200 дол. Модест і Наталія Захарченки, 100 дол. Гассан Басагіг (Похороонне заведення), 50 дол. Зюна і Софія Мартинець, 50 дол. Богданна М. Титла, 30 дол. Квітка Бушнел, 30 дол. Ольга Кобзяр, 25 дол. Єлисавета Поритко, 25 дол. Лідія і Алекс П'ясецькі, 25 дол. Ігор і Наталія Соневицькі, 20 дол. Тамара і Микола Ціседьські, 10 дол. Христина Овад.

НА КАПЛИЦЮ НА СУМІВСЬКІЙ ОСЕЛІ В БАРАБУ:

500 дол., Іван і Марія Волинці, 500 дол. Франц і Марія Волинець-Ґрубер, 250 дол. Лука і Марія Костелина.

СЕСТРА ЛЮБА ЛЕВИЦЬКА і РОДИНА

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОЛЬГА БАЙКО член 358 Відд. УНС Т-ва „Львів" в Пармі, Огайо. Померла 30 березня 2006 р. на 76-му році життя. Нар. в 1929 р. в Україні. Членом УНС стала в 1995 р. Залишила в глибокому смутку Петра Байко, вуйка. Похорон відбувся 3 квітня 2006 р. на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.

Вічна Її пам'ять!

Секретар

РОМАН ФОРОСТИНА член 194 Відд. УНС Т-ва „Свобода" в Ню-Йорку. Помер 2 квітня 2006 р. на 66-му році життя. Нар. в 1940 р. в Польщі. Членом УНС став в 1997 р. Залишив у глибокому смутку дружину Богдану Форостину. Похорон відбувся 5 квітня 2006 р. на South Bound Brook Cemetery in New Jersey.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ГАРРІ ЯРЕМЧУК, член 173 Відд. УНС Т-ва св. Володимира у Вілмінгтоні, Дел. Помер 5 червня 2006 р. на 86-му році життя. Нар. в 1920 р. у Вілмінгтоні, Дел. Членом УНС став в 1938 р. Залишив у глибокому смутку дружину Елеонору, доньку Джоану Палмер, внучку Емілі Палмер і дальшу родину. Похорон відбувся 10 червня 2006 р. на Grace Lawn Memorial Park Cemetery in Wilmington, DE.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

в 1914р. у Вілмінгтоні, Дел. Членом УНС став в 1933 р. Залишив у глибокому смутку дружину Юлію, доньку, двох внуків, сестру і приятелів католицької парафії, з котрими працював і трудився протягом цілого свого життя. Похорон відбувся 7 липня 2006 р. на катедральному цвинтарі у Вілмінгтоні, Дел.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

СУЗАН СРЕДІЧ, членка 264 Відд. УНС в Карнегі, Па., померла 19 липня 2006 р. на 82-му році життя. Нар. в 1929 р. в Карнегі, Па. Членом УНС стала в 1944 р. Залишила у глибокому смутку дочку Мішел. Похорон відбувся на українському католицькому цвинтарі свв. Петра і Павла в Scott Township.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

ПЕТРО ДАРКОЧ, член 264-го Відд. УНС в Карнегі, Па., помер 20 липня 2006 р. на 95 році життя. Народжений 1911 р. в Пенсильванії. Членом УНС став 1934 р.. Залишив у смутку дружину Юлію, дочку Катлін з мужем, брата Михайла, двох внуків і шість правнуків. Похорон відбувся 23 липня 2006 р. на українському православному цвинтарі св. Марії в Kennedy Township.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

**У глибокому смутку і жалю повідомляємо родину,
приятелів і громадянство, що
дня 2 вересня 2006 р. на 85-му році життя,
відійшла у вічність наша найдорожча, незаступна
МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА, ТЕТА, ШВАҐЕРКА і СВАХА**

СВ. П.

ОКСАНА ШАНДОР

нар. 13 серпня 1921 р. у Львові, Україна.

**Дружина покійного д-ра ВІКЕНТІЯ ШАНДОРА,
дочка покійного проф. ВОЛОДИМИРА СІЧИНСЬКОГО**

ПАНАХИДА відбулася в середу, 6 вересня о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Boylan Funeral Home.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 7 вересня 2006 р.
ПАРАСТАС о год. 9:30 ранку в похоронному заведенні.
СЛУЖБА БОЖА о год. 10 ранку в українській католицькій церкві Різдва Пречистої Діви Марії, а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишені:

- син – БОГДАН з дружиною МУСЕЮ
- невістка – ЛІДА, вдова по св. п. синові ІВАНОВІ
- внуки – ХРИСТИНА, АЛЕКСАНДЕР, МИКОЛА, МАРІЯ і ГРИГОРІЙ
- брат – ЯРОСЛАВ СІЧИНСЬКИЙ із сином АНДРІЄМ і родиною
- шваґерка – МАРҐАРЕТА БАБОТА з донею ЛЮБОЮ
- свахи – ІРЕНА КОЧЕРЖУК з родиною
- – МАРІЯ БОЙДУЙ з родиною

та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Пам'ять про дорогу Покійну залишиться в наших молитвах і серцях!

**Замість квітів на бажання Покійної просимо складати пожертви
на Ukrainian National Women's League of America, Inc. Scholarship Fund
P. O. Box 24, Matawan, NJ 07747.**

**З глибоким болем повідомляємо, що в суботу,
2 вересня 2006 року в лікарні у Порт Джервіс, Н. Й.
помер наш товариш,
колишній в'язень угорської тюрми „Ковнер",
учасник підпільної боротьби**

СВ. П.

ЮРІЙ КОСТЮК

нар. 20 квітня 1920 р. в с. Буштино на Закарпатті.

**Абсольвент Високої Економічної Школи в Мюнхені,
працівник в управі міста Ню-Йорк, громадський діяч,
член управи Карпатського Союзу, Комісії зв'язку й
інформації карпатських українців в США та
інших українських організацій і установ.**

ПОХОРОН відбувся в середу, 6 вересня 2006 р., з церкви в Ґлен Спей, Н. Й., на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

**Дружині ІРЕНІ та усій сім'ї в Україні
висловлюємо глибоке співчуття.**

**Комісія зв'язку й інформації
карпатських українців у США.**

Повідомляємо шановне громадянство, що
16 вересня о 12 год. дня в церкві Св. Вознесіння у Мейплевуді
отець Олег Гуцул відправить Панахиду

У 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

СВ. П.

НАДІЇ СВІТЛИЧНОЇ

Афреса церкви: 650-652 Irvington Ave.,
Maplewood, NJ 07040
тел.: (973) 763-7644

З Ню-Йорку (Port Authority Bus Terminal)
їхати автобусом NJTransit число 107 до зупинки
Irvington Ave., (біля крамниці Wolgreens).

ПРЕЗИДІЯ СЕРЕДОВИЩА
УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ
ділиться болючо-сумною вісткою з членами й
українським громадянством, що після невиліковної недуги,
7 серпня 2006 р., на 70 році багатотрудивого життя,
перенеслась у безповоротню Божу вічність

СВ. П.

НАДІЯ СВІТЛИЧНА

політв'язень більшовицьких в'язниць і таборів, провідна членкиня
дисидентського руху в Україні, одна з основоположників Української
Гельсинської Групи, ініціяторка створення Музею Шестидесятників,
журналістка і довголітня прихильниця середовища УГВР.

Мужеві – Павлові, синам: Яремі й Іванові, ближчій і дальшій родині
складаємо глибоке співчуття.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок,
4 вересня 2006 р. відійшов у вічність,
проживши 82 роки наш найдорожчий
МУЖ, ТАТО і ДІДО

СВ. П.

АНДРІЙ МУЛИК

нар. 27 грудня 1923 р. в Польщі, в повіті Лісько.

Бувший воїн УПА.

Залишені у глибокому смутку:

дружина	– ЮЛЯ
сини	– ДМИТРО з дружиною МАРУСЕЮ
	– МИХАЙЛО з дружиною МАРУСЕЮ
внуки	– ПАВЛО і ЛІДА
	– КАТЯ і МАРКО
брат і сестра	– ОСИП і АНЄЛА в Польщі

та ближча і дальша родина в Америці, Україні та Польщі

ПАНАХИДА відбулася в четвер, 7 вересня 2006 року в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в п'ятницю, 8 вересня в церкві св. Юра в Ню-Йорку. Покійний буде похований на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Вічна Йому пам'ять!

АМЕРИКАНЦІ В ОБОРОНІ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ
В УКРАЇНІ – АҐРУ

повідомляє громаду,

що в суботу, 16 вересня 2006 року
припадає 40-ий день смерти

СВ. П.

НАДІЇ СВІТЛИЧНОЇ

СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА

будуть відправлені цього дня о год. 7:45 ранку
в церкві св. Івана Хрестителя, 719 Sandford Ave., Newark. NJ.

Висловлюємо глибоке співчуття родині НАДІЇ
і всім Її друзям, подругам і співробітникам
в обороні прав людини в Україні і діяспорі.

Вічна Її пам'ять!

УПРАВА АГРУ

П О Д Я К А

У понеділок, 1 травня 2006 р. з волі Всевишнього відійшла у вічність
на 97-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБА, СЕСТРА і ТЕТА

СВ. П.

ДАРІЯ БАЛАЗЮК

(дочка бл. п. о. Івана і Ірини Михайлів)

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 4 травня в церкві св. Йосафата в Бетлегемі, Па., а тлінні останки похоронено на парафіяльному цвинтарі.

Складаємо сердечну подяку Всім, що вшанували Покійну своєю присутністю на похоронних відправах, тризні, за особисті, листовні і телефонічні вислови співчуття та за квіти.

Наша вдячність о. Д. Ґуровичові, парохові церкви св. Йосафата за постійні відвідини Покійної в часі Її довгої недуги, молитви, духовну підтримку і відправи Парастасу та похоронних обрядів.

Ми сердечно вдячні Всім за зложені пожертви на Божественні Літургії і добродійні цілі.

НА БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ зложили:

А. Бородайко, Е. Ленчицька, А. Леник, Я. Ватащук, В. Іваницька, І. Городиська, З. І А. Балазюк, Е. і Б. Михайлів, І. і М. Ядловські, О. і П. Балазюк, С. і О. Винницькі, І. і О. Чаплинські, W. Menio, J. & I. Prestosh, Penny Vargo.

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ЦЕРКВИ св. ЙОСАФАТА зложили:

Caroll Y. Sieling, Helen A. Karol, Michael J. Onesky, Tekla Morrison, Mary Obal, Nadia and Owen KIdd, Anna Czap, Ola B. Cehelsky, Zenon and Anna Balaziuk, Wasyl Chicherskyj, Robert and Barbara Quick.

Разом: 345.00 дол.

НА УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ОСВІТНЮ ФУНДАЦІЮ зложили:

О. і П. Балазюк, Д. і М. Блайк, Н. Кузич, І. Ґорчинська, Е. і Б. Михайлів, Р. і О. Новаківські, М. і Е. Подоляк, Н. і З. Городиські, Р. і Л. Тарнавські, працівники Воррен Госпіталь.

Разом: 635.00 дол.

НА МОНАСТИР ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ В ГОШЕВІ зложили:

С. і М. Антонів, М. і М. Антонів, О. і С. Гарасимович, І. і Л. Городиські, Н. Кузич, Б. і Л. Михайлів, Е. і Б. Михайлів, З. і А. Балазюк, К. Скуб'як, Т. Такой, В. Журавська, І. Городиська.

Разом: 515.00 дол.

НА „ФОНД БАБУСІ" ПРИ СУА зложили:

А. і Р. Мац, Н. і Ю. Цегельські, М. і І. Федорів, Х. і О. Ганас, О. і А. Кіпа, О. Цегельська, М. Корчевий, М. Йост, Д. і М. Подоляк, 91-ий Відділ СУА.

Разом: 315.00 дол.

Нехай ласкавий Господь винагородить усіх сторицею.

Олег і Патриція Балазюк, син з родиною
Зенон і Анна Балазюк, з родиною
Родини: Городиські, Михайлів, Антонів, Дурбак і родина в Україні.